käsi – 4

hautausmaa

terveys

käsi – 3

hautausmaa

terveys

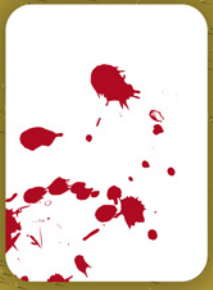

käsi – 4

hautausmaa

terveys

käsi – 3

hautausmaa

terveys

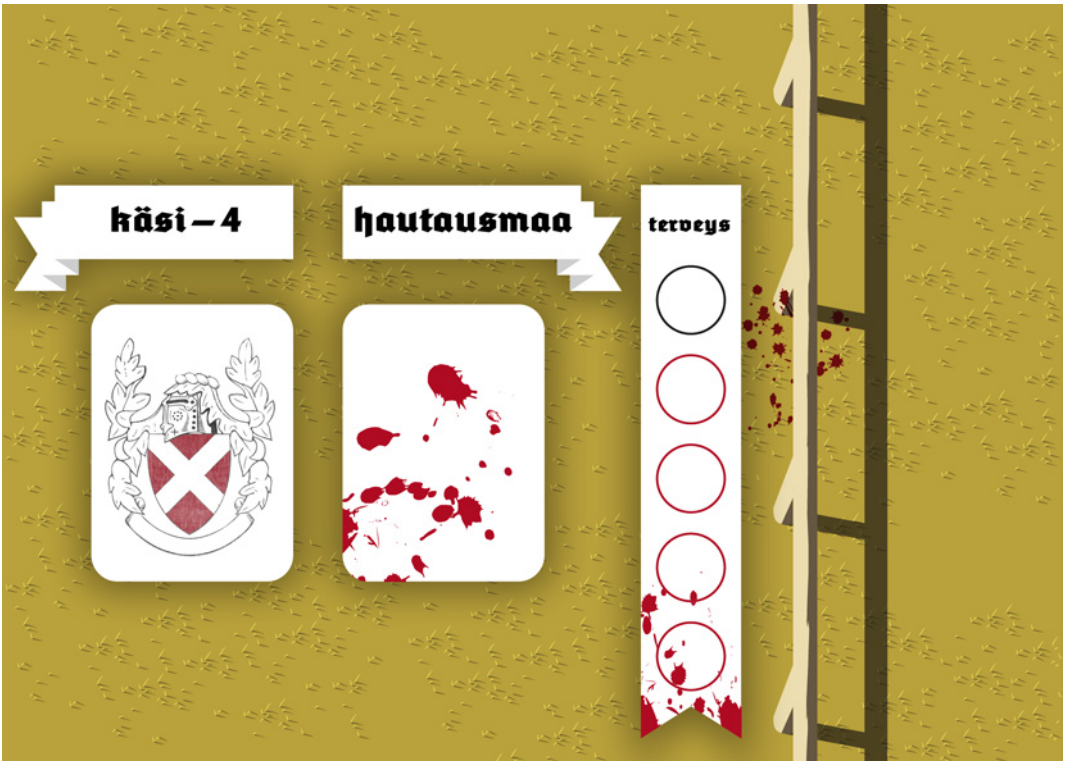
käsi – 4
hautausmaa
terveys

Pelaaja 1

Rosvoritari Konrad von Ransbach

– VILPITÖN, MAANLÄHEINEN JA LUOTTAVAINEN

Proomulla syntyi kiivasta kuhinaa, kun Konradin miehet laskivat puomin alas. Proomun kippari oli pieni, tanakka mies, jolla oli musta kokoparta. Hänen kasvonsa olivat kiukusta tulipunaiset. ”Mitä tämä on olevinaan? Kuka teidän päällikkönne on?” Konrad astui esiin vanhassa, paikatussa rengaspaidassaan, kypärä kasvojensa suojana. Hänen sininen viittansa oli haalistunut, ja isän vaakunan juokseva karhu oli kulunut lähes tunnistamattomaksi. ”Minä olen päällikkö, ja kehotan teitä muuttamaan äänensävyä, kapteeni hyvä.” Kapteeni näytti olevan halkeamaisillaan kiukusta, mutta Konrad jatkoi: ”Te purjehditte minun jokiosuudellani ja saatte siksi maksaa tullimaksuna kuusi hopearahaa.” Proomun miehistö kerääntyi keulaan, ja monet puristivat sauvojaan. ”Vaadin nähdä keisarilta saamanne luvan”, kippari murisi. ”No toki, jos niin toivotte,” Konrad vastasi nyökäten eräälle miehistään. Nuoli suhahti halki ilman ja osui proomun kannelle puolen metrin päähän kipparin jaloista. Kaikki proomulla vetäytyivät askeleen taaksepäin. Kippari tarttui vyöllään riippuneeseen kukkaroon. ”Sinä kunniaton…”

Koira. Äpärä. Piru. Konradia on vuosien kuluessa kutsuttu monilla eri nimillä. Saksalaisten valtakunnassa Konradin kaltaisille on aivan oma nimiensä. Rosvoritari. He ovat aatelisia, jotka keräävät tulleja virtojen rannoilla, maanteillä ja pikkukylissä ilman, että ovat saaneet toimilleen keisarin siunauksen. He ovat ajautuneet rosvoiksi lainsuojattomuuden tai saamatta jääneen perinnön vuoksi. Konradin isä oli vähäi-

sempi maanomistaja Ransbachissa, ja hänellä oli viisi voimakasta poikaa, joista Konrad oli nuorin. Koska hänellä ei ollut näköpiirissään perintöä tai muutakaan omaisuutta, hän varasti sotisopansa, aseet ja hevosen. Lähtiessään maailmalle Konrad oli vasta pitkäksi kasvanut pikkupoika. Se tapahtui yhdeksän vuotta sitten.

Konrad oli kutsuttu kanta-asiakkaiden pelipöydän ääreen. Hän oli humalassa, kokematon ja kirosi huonoa onneaan. Krouvinpitäjä seisoi tiskin takana ja tarkkaili tilannetta. Konrad oli juuri pannut panokseksi turnajaisvarustuksensa, ja kaikki kolme vastustajaa hymyilivät toisilleen. Yksi heistä tarttui noppiin ja ravisti niitä. Konrad huomasi miehen vaihtavan nopat taitavasti. Konrad tarttui nopealla liikkeellä pelaajan käteen ja pakotti tämän avaamaan nyrkkinsä. "Te olette pettäneet minua", hän huusi, kun väärät nopat olivat paljastettuina pöydällä. Pelaajat nousivat seisomaan, ja yksi heistä sanoi uhkaavasti: "Kukaan ei pakottanut sinua pelaamaan. Hävitty mikä hävitty." Konrad tavoitteli pöydällä olevia kolikoita, mutta yksi pelaajista veti esiin veitsen ja pakotti hänet perääntymään. "Anna meille varusteesi, häviäjä. Olet yksin, päissäsi ja aseeton. Tunnusta häviösi, tai saat maistaa puukkoa." Konrad hymyili surumielisesti. "Hyvin huomioitu, huijari. Mutta aion käyttää varusteitani turnajaisissa, enkä omista mitään muuta tässä maailmassa. Susi ei voi menettää turkkiaan ja jatkaa elämäänsä." Konrad huomasi krouvinpitäjän ilmestyneen huijareiden taakse nuija kädessään. "Hän ei myöskään ole yksin." Näin sanoen krouvinpitäjä iski yhtä pelaajista lujasti takaraivoon.

Konradin isällä ei ehkä ollut antaa pojalleen maata tai rikkauksia, mutta sen sijaan hän antoi nuorimmalle pojalleen aatelismiehen kasvatuksen. Konrad oli viiden, kun hänen isänsä opetti hänet ratsastamaan, ja seitsemän, kun isä opetti hänet lukemaan ja kirjoittamaan. Kymmenvuotiaana Konrad osasi pudottaa miehen satulasta peitsellään. Kahdentoista vuoden iässä Konrad tanssi hovissa ja osasi riisua isänsä aseista miekallaan. Silloin Konrad vielä haaveili tulevansa jonain päivänä oikeaksi ritariksi, mutta hän ei koskaan päässyt hyödyntämään hovitaitojaan. Hän on varastanut kansalta ja kerännyt rosvojoukon ympärilleen. Hänen vaakunassaan oleva musta susi on jäähyväislahja eräältä hänen miehistään.

Konrad oli juhlissa ritarisalissa. Kukaan ei vielä ollut nähnyt hyväksi puhua hänen kanssaan. Tuntui siltä, kuin hän olisi ollut muulle juhlaväelle ilmaa. Hänen mielensä oli siksi matalalla, kunnes hän huomasi kauniin nuoren naisen, joka lähestyi häntä määrätietoisin askelin. Se oli Éloïse, Flanderin kreivin tytär. Nainen käveli Konradin eteen ja ojensi kätensä. Konrad kumartui tapojen mukaisesti suutelemaan kättä ja kohotti sitten katseensa. Éloïse vastasi rohkeasti katseeseen. "Teidän vaakunamerkkinne on jokseenkin epätavallinen valinta. Susi ei ole tunnettu rohkeudestaan eikä juuri voimistaankaan. Oletteko perineet kilpenne joltakulta kovaonniselta esi-isältänne?" Konrad hymyili. "En esi-isältä. Sain sen jäähyväislahjaksi ystävältäni. Susi ei kenties ole kuulu rohkeudestaan, mutta sen uskollisuus ja luotettavuus ovat vertaansa vailla. Nimeni on Konrad von Ransbach." Éloïse hymyili ja työnsi kätensä Konradin kainaloon. "Rosvoritari? Oletteko tulleet ryöstämään isäni rahakirstun ja ottamaan ehkä myös jonkun piioista mukaanne?" Konrad nauroi. Hän piti kovasti neidon tavasta puhua, ja hän oli myös ensimmäinen koko juhlissa, joka oli suonut hänelle ajatustakaan. Lisäksi hän oli kaunis. "Kultaa saatan voittaa turnajaisissa, enkä tyydy sisäpiikoihin." He olivat tulleet ritarisalin ulkopuolelle ja olivat nyt aivan kahden. Éloïse päästi irti Konradin käsivarresta ja asettui tämän eteen. "Tyytyisittekö kreivin tyttäreen?"

Konrad yllättyi Éloïsen suoruudesta, mutta kreivin tytär ei uskaltanut edetä pidemmälle kuin antaa miehelle suudelman ja toivottaa onnea turnajaisiin. Konrad ei sen jälkeen ole kyennyt olemaan ajattelematta häntä. Kukaan nainen ei aikaisemmin ole onnistunut kietomaan Konradia pauloihinsa sillä tavalla.

Konrad oli matkalla ensimmäisiin turnajaisiinsa. Häntä vastaan ratsasti ritari, jonka tunnuksena oli valkea risti punaisella pohjalla. Hän oli selvästi taistellut aikaisemminkin. Toisen ritarin suuri sotaori alkoi liikkua levottomasti hänen allaan, ja hänen oli vaikeaa pitää eläin rauhallisena. Ritari katseli Konradin hevosta ja huusi hänelle kysymyksen. "Onko konisi kiimassa? Vain hölmö voisi saada päähänsä rat-

sastaa turnajaisissa kiimaisella kaakilla. Sellainen saa oriit sekoamaan. Oletko tullut tänne tappamaan ihmisiä?" Konrad riisui kypäränsä. "Suokaa anteeksi, en ole edes ajatellut koko asiaa. Valitettavasti minulla on vain tämä hevonen." Toinen ritari laskeutui oriinsa selästä sillä aikaa kun hänen aseenkatajansa ponnistelivat pitääkseen hevosen rauhallisena. "Hyvä on. Saat lainata minun hevostani. Jos voitat, voit varmaankin lainata rahaa ja hankkia toisen hevosen, kunnes tuo elukka palaa ennalleen." Konrad laskeutui satulasta ja otti vastaan toisen hevosen ohjakset. "Olen teille palveluksen velkaa. Nimeni on Konrad von Ransbach." Ritarit kättelivät. "Olen Louis de Neuville, mutta et ole minulle mitään velkaa. Yritä vain pitää hevoseni ehjänä, ja muista nauttia kentällä. Kreivin tytär on katsomossa." Konrad sävähti, kun Louis mainitsi Éloïsen ja toivoi, ettei toinen ollut huomannut mitään.

Konrad on selviytynyt parista ensimmäisestä kierroksesta. Hän ei ole toistaiseksi nähnyt Éloïsea muutoin kuin istumassa katsomossa. Konrad on sen sijaan ystävystynyt hänet pelastaneen krouvinpitäjä Staasin kanssa. Staas on luvannut esitellä Konradin työnantajalleen kiltamestari Laurentille, joka on kuolemaisillaan. Staas on antanut ymmärtää, että Konradilla ehkä tulee olemaan osansa tarinassa.

PHILIPPE, FLANDERIN KREIVI

Konrad on vain tervehtinyt kreiviä lyhyesti tämän saapuessa tanssiaisiin. Kreivi vaikutti ystävälliseltä, mutta päättäväiseltä mieheltä. Mitähän kreivi sanoisi, jos tietäisi tyttärensä suudelleen rosvoritaria?

ÉLOÏSE, KREIVIN TYTÄR

Konrad tietää, ettei Éloïsen kaltaisia naisia ole tarkoitettu hänen asemassaan olevalle miehelle, mutta hänen mielestään neito on aivan hurmaava.

STAAS, KROUVINPITÄJÄ

Konrad ei tiedä, miksi Staas auttoi häntä, mutta hän on hyvin kiitollinen krouvinpitäjälle. Staas on yksinkertainen ja suora mies, joka muistuttaa Konradia hänen miehistään maantiellä. Hämmentävien turnajaisten keskellä on hienoa omistaa mutkaton ystävä.

LAURENT, KILTAMESTARI

Staas on kertonut paljon hyvää työnantajastaan Laurentista. Se, millaisia töitä Staas Laurentille tekee, on kuitenkin jäänyt Konradille epäselväksi. Laurent on selvästikin sairas, mutta Staasin mukaan tilanne tarjoaa Konradille mahdollisuuksia, mikäli hän tekee hyvän vaikutuksen miesten tavatessa.

JALOSYNTYINEN LOUIS DE NEUVILLE

Konrad on saanut Louisin tavattuaan tietää, että jalosukuisella ritarilla on huono maine. Hänen sanotaan olevan sekä röyhkeä että turmeltunut. Konrad on kuitenkin kyllin viisas ollakseen katsomatta koiraa karvoihin, ja hänellä on toistaiseksi vain hyvää sanottavaa vastustajastaan.

Philippe, Flanderin kreivi

– PÄÄTTÄVÄINEN, VOIMAKASTAHTOINEN JA HALLITSEVA

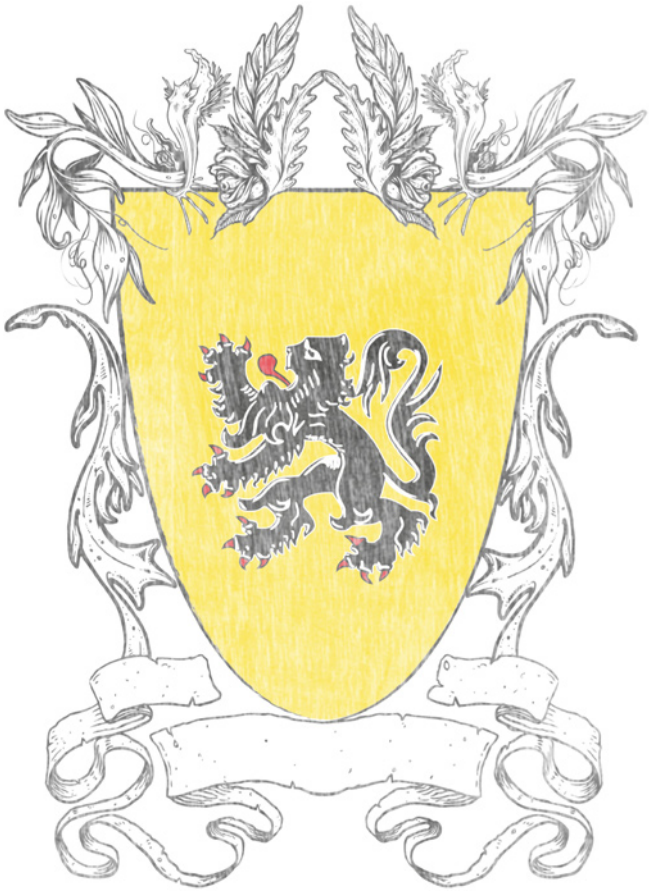

André de Beaufort oli esittänyt asiansa hienosti. Hän oli painottanut Philippeä kohtaan tuntemaansa ystävyyttä ja ikuista uskollisuuttaan. Hän oli korostanut rehellisyyttään ja nöyryyttään. Nyt hän oli lopultakin päässyt asiansa ytimeen. ”Näin ollen pyydän sinulta sisaresi kättä. Olen varma, että hän itsekin suhtautuu pyyntööni suopeasti.” Philippe katsoi sisartaan Blanchea. Hän saattoi erottaa kevyen punan tämän poskilla. Sitten hän kääntyi taas Andrén puoleen ja laski kätensä ystävän olkapäälle. ”Tiedän mainiosti sinun arvosi, ystäväni. Olet seurannut minua läpi tulen ja veden. Olet pelastanut kahdesti henkeni taistelukentällä.” Philippe veti syvään henkeä. ”Valitettavasti joudun vastaamaan kieltävästi. Olen luvannut Blanchen eräälle toiselle. Siinä on kysymys politiikasta.” Philippe huomasi Andrén asennon jäykistyvän. Mikäli Blanche oli yllättynyt, hän ei osoittanut sitä millään tavalla. Philippe ei todellakaan ollut odottanut hänen käyttäytyvän niin rauhallisesti. André kääntyi takaisin Philippeen päin silmät vihaa hehkuen. ”Kaikkien näiden ystävyyden vuosien jälkeenkään en ole kyllin hyvä. Kreiveillä ei ole ystäviä tai vertaisia, vain alamaisia!” Tämän sanottuaan hän loi viimeisen, pitkän katseen Blancheen ja marssi ulos ritarisalista.

Philippe syntyi suuruuteen. Flanderin kreivikunnan perillisenä hänet kasvatettiin hallitsemaan. Hän kasvoi yhdessä André de Beaufortin kanssa ja lapsuudessaan ja nuoruudessaan he olivat erottamattomat. Viisitoista vuotta sitten Philippe kuitenkin kielsi Andréa naimasta hänen sisartaan Blanchea. Philippe ei ole koskaan katunut

päätöstään, vaikka se maksoikin hänelle hänen parhaan ystävänsä.

Philippe oli mietteliäällä tuulella. Hänestä oli tullut kreivi 20 vuotta sitten. Hänen valintansa olivat harvoin olleet pidettyjä, mutta ne olivat aina olleet välttämättömiä. Hän ajatteli Andréa. Hän ajatteli Blanchea ja tämän onnetonta avioliittoa. Valitettavasti oli käynyt ilmi, ettei Blanchen miehestä ollut sen enempää tilanherraksi kuin hallitsijaksikaan. Mutta Philippe oli tehnyt parhaansa kreivikunnan hyväksi, laajentanut omaa vaikutusvaltaansa ja luonut kestäviä liittoutumia. Nyt hänen oli aika ryhtyä vielä yhteen työhön. Philippe kuuli tyttärensä Éloïsen koputtavan oveen ja astuvan sisään isänsä kamariin. Tyttö niiasi, jonka jälkeen kreivi ohjasi hänet istumaan pehmustetulle tuolille ja asettui itse tätä vastapäätä. "Tyttäreni, kuinka paljon muistutatkaan kaunista äitiäsi." Éloïse oli vieläkin kauniimpi, mutta vertaus teki tehtävänsä ja nosti punan tyttären kasvoille. Kreivi madalsi ääntään, joka oli saanut kovan ja päättäväisen sävyn. "Olen päättänyt järjestää suuret turnajaiset. Olet nyt 18, ja meidän on löydettävä sinulle aviomies. Eräs osallistujista, Gaston de Lanzac, on loistava naimakauppa. Hän on vahva ja ehdoton. Mies, joka osaa hallita." Éloïse nousi seisomaan ja niiasi uudelleen. "Jos niin haluatte, isä." Philippe huomasi, että tyttären kasvot olivat muuttuneet kalmankalpeiksi.

Philippe on 39-vuotias ja yhä mies parhaassa iässään, mutta ei pettymyksekseen ole koskaan saanut omaa poikaa. Siksi hänen on tärkeää saada Éloïse hyviin naimisiin. Philippe edellyttää tyttäreltään virheetöntä käytöstä, sillä Gaston de Lanzac tiedetään moraaliltaan tiukaksi mieheksi. Myös Blanche on äskettäin jäänyt leskeksi, ja Philippe tietää, että hänelle on tällä kertaa löydettävä kunnollinen puoliso.

Philippe otti Blanchen vastaan ritarisalissa. Vaikka Blanche oli jo 33-vuotias nainen, oli hän edelleen viehättävän näköinen. Viehättävyys ei niinkään johtunut hänen ulkonäöstään, vaan pikemminkin hänen suorasta ryhdistään. Kreivi nousi tuoliltaan ja suuteli sisarensa poskea. "Tervetuloa. Toivottavasti matkasi oli miellyttävä. Osanottoni. Olen pahoillani, etten voinut itse osallistua hautajaisiin." Blanchen ilme ei muuttunut. "Kiitos, veli. Mutta jos etsisin pelkkää sympatiaa, en olisi tullut sinun luoksesi." Blanchen silmien ilme koveni hänen jatkaessaan. "Edesmenneen mieheni läänitys on kaaoksessa, enkä koskaan lahjoittanut hänelle poikaa. Olosuhteiden vuoksi minun on mentävä pian uusiin naimisiin. Tällä kertaa en huoli hyödytöntä ja heikkoa miestä. Olen kuullut, että Gaston de Lanzac on tullut turnajaisiisi. Hän on kykenevä ottamaan perinnön hoidettavakseen." Philippe oli osannut arvata, millä asialla Blanche liikkui, mutta keskustelu oli nyt saanut yllättävän käänteen. "Sisar, olisin kuvitellut Louis de Neuvillen olevan sinulle sopivampi naimakauppa. Hän on korkeasukuinen ja hänellä on hyviä suhteita." Blanchen nauroi kyynistä naurua. "Säästä minut. Louis de Neuville on tunnettu siitä, että hän on vihoissa kaikkien kanssa ja on äskettäin pistänyt toista miestä veitsellä kirkossa." Philippellä oli jäljellä vielä yksi kortti. "André on palannut Flanderiin. Hänestä on tullut temppeliritari, mutta hänet voisi saada ylipuhuttua luopumaan lupauksestaan." Blanche hämmentyi hetkeksi, mutta hänen äänensä pysyi teräksisen kylmänä. "Ei, veli. Pyhä Maa on varmasti tehnyt Andrésta muukalaisen. Minä haluan Gaston de Lanzacin."

Philippe tuntee tilanteen karanneen käsistään, eikä sellainen miellytä häntä. Hän on tottunut johtamaan perhettään kovalla kädellä, samalla tavalla kuin kreivikuntaansakin. Hänen on toisaalta tärkeää naittaa Éloïse miehelle, joka on kyllin hyvä viemään hänen perintöään eteenpäin. Hänen näkemyksensä mukaan tämä mies on Gaston de Lanzac. Toisaalta hänen on kenties annettava Blanchelle se, mitä sisar toivoo. Silloin Éloïsen on naitava Louis de Neuville.

HYVEELLINEN GASTON DE LANZAC

Philippe näkee vakavamielisessä ritarissa suuria mahdollisuuksia. Gaston on vakava ja noudattaa tarkoin ritarihyveitä. Siksi hän on kreivin silmissä kreivikunnalle luonnollinen perijä.

JALOSYNTYINEN LOUIS DE NEUVILLE

Louis on voimakas, hyvästä perheestä ja rohkea taistelija. Hän olisi monella tapaa täydellinen vävy, ellei hänen maineensa olisi niin äärettömän huono.

ÉLOÏSE, KREIVIN TYTÄR

Tytär näyttää alistuneen ajatukseen lähestyvästä naimisiinmenosta. Philippe ei silti voi olla miettimättä, onko myöntyväisyys pelkää ulkokuorta.

BLANCHE, KREIVIN SISAR

Blanchesta on tullut kova, käytännöllinen nainen. Hän on asettanut vaatimuksen, jota Philippe ei voi hylätä sitä tarkoin miettimättä. Hänen on kuitenkin osattava sovittaa yhteen sisaren vaatimus ja kreivikunnan paras.

ANDRÉ, TEMPPELIRITARI

André on palannut Flanderiin värväämään lisää miehiä Pyhälle Maalle. Philippe ei ole varma siitä, mitä hänen lapsuudenystävänsä paluu merkitsee, mutta hän on päättänyt osoittaa vieraanvaraisuutta.

LAURENT, KILTAMESTARI

Rikas kiltamestari on Philippen avioton velipuoli. Heillä ei ole ollut juurikaan yhteistä kasvuvuosinaan, mutta aikuisina he ovat saavuttaneet molemminpuolisen kunnioituksen.

VAPAUTTA RAKASTAVA WILLEM VAN KAMPENHOUT

Willem on Philippen vasalli ja naimisissa Laurentin tyttären Jeanetten kanssa. Hän matkustaa paljon ja häntä pidetään maailmanmiehenä. Philippe pitäisi parempana, että hän keskittyisi huolehtimaan tiloistaan.

Étienne, vartiopäällikkö

– KOSTONHIMOINEN, PIKKUMAINEN JA ITSEPÄINEN

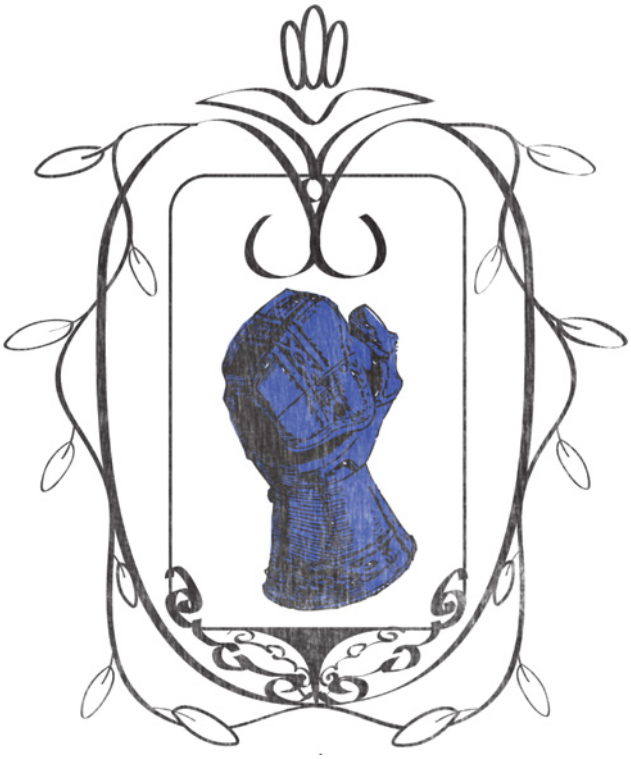

Rosa lauloi, ja muu maailma haihtui pois. Laulu oli murheellinen tarina rakastavaisista, jotka eivät koskaan saaneet toisiaan. Hän olisi voinut laulaa yhtä hyvin hevosenlannasta, mutta laulu olisi silti vaikuttanut Étienneen samalla tavalla. Nainen oli hurmannut hänet. Hän oli rakastunut. Hän rakasti tytön kasvoja, hänen olemustaan, ja tietysti myös hänen ääntään. Laulu päättyi, ja Étienne palasi takasin nykyhetkeen. Hän istui olutteltassa ystäviensä pappi Jacquesin ja Bernardin kanssa. Bernard oli myös ritari ja osallistui samoihin turnajaisiin kuin Étiennekin. He olivat tunteneet Rosan vain viikon ajan, mutta aika tuntui paljon pidemmältä. "Hän osaa tosiaan laulaa," Jacques huudahti. "Niin, näytitte molemmat aivan hurmaantuneilta" Bernard sanoi hymyillen ja jatkoi: "Toivottavasti pystyt keskittymään paremmin turnajaiskentällä." Nuorten ystävien oli määrä kohdata toisensa seuraavan päivän finaalissa. Étienne vastasi hymyillen: "Saat toki ottaa vastaan kaiken avun, minkä tarvitset. Mutta ei puhuta turnajaisista! Eikö olekin hieman sopimatonta, että papiksi vihitty ystävämme on niin ihastunut laulajattareen?" Hän katsoi Jacquesia, joka punastui helakasti ja saattoi vain änkyttää "Minä vain..." Ja yhtäkkiä Rosa tuli heidän luokseen. "Te kaksi konnaa, jättäkää Jacques rauhaan." Rosa antoi kätensä levätä papin olkapäällä. "Emmepä olisi ikinä uskoneet," Étienne ja Bernard huudahtivat kuorossa. Kaikki neljä nauroivat.

Étienne de Saint Michel syntyi ylpeään ritarisukuun, mutta joutui kymmenen vuotta sitten epäsuosioon, menetti perintönsä ja oikeuden kantaa sukunsa ylevää nimeä. Vailla perintöä ja kunniaa ei mies ole mitään, ja Étienne menetti molemmat samalla kertaa. Hän oli rakastunut Rosaan, tyttöön, jolla oli ihmeellinen ääni, mutta mikään ei mennyt, niin kuin hän oli toivonut.

Bernardin hevonen makasi lävistettynä maassa, ja Bernard itse lojui elottomana maassa hevosen vieressä. Turnajaiskentällä oli kuolemanhiljaista, ja Étienne katsoi lamaantuneita katsojia. Päivän tapahtumat pyörivät hänen mielessään. Jacques, joka kertoi hänelle, kuinka Bernard oli vietellyt Rosan ja sitten hylännyt tämän, viha, joka kohosi hänen sisällään ja varmuus, joka seurasi Bernardin kerskuvia sanoja. Kohtalo oli halunnut heidän kohtaavan turnajaisten finaalissa, ja Étienne luopui kaikista periaatteistaan voidakseen vahingoittaa Bernardia. Hänen peitsensä oli lävistänyt hevosen rinnan. Bernard oli pudonnut hevosen selästä ja oli nyt kuollut tai vakavasti loukkaantunut. Étienne katsoi alas vastustajaansa. Hän oli saanut kostonsa. Yhtäkkiä Bernard alkoi liikkua. Hän kamppaili päästäkseen jaloilleen. Hän oli selvästikin loukkaantunut, muttei hengenvaarallisesti. Sillä hetkellä Étienne tajusi hävinneensä. Hän ei ollut saanut kostoaan ja oli lisäksi menettänyt ritarin kunniansa.

Turnajaisten jälkeen Rosa lähti, ja Étienne ymmärsi, kuinka suuren virheen hän oli tehnyt heittäessään menemään kaiken yhden satunnaisen tytön takia. Hänen isänsä teki hänet perinnöttömäksi, eikä hän ilman perintöään voinut enää jatkaa ritarina. Jacques auttoi hänet ensimmäisten vaikeiden aikojen läpi ja hankki hänelle työtä Flanderin kreivin palveluksessa. Étienne on sittemmin noussut arvojärjestyksessä ja on nyt vartiopäällikkö. Hän vihaa Rosaa ja Bernardia, jotka ovat pilanneet hänen elämänsä, eikä hän toivo mitään enemmän kuin saada nähdä Bernard epäsuosiossa, niin kuin hän on itsekin.

Étienne istui kamarissaan viinilasi edessään ja hioi miekkaansa. Hän keskittyi aina parhaiten varusteitaan huoltaessaan. Kolme näyttelijää oli pantu torilla häpeäpaaluun hänen käskystään. Rosa oli palannut Flanderiin mukanaan joukkio, jonka kanssa hän nyt liikkui, ja Étienne oli antanut pidättää näyttelijät vain kiusatakseen Rosaa. Jacquesin kertoman mukaan myös Rosa oli ollut uhri siinä vanhassa asiassa, mutta Étienne ei ollut varma siitä. Huhun mukaan Rosa myi nyt ruumistaan rikkaille miehille. Étienne ei voinut olla ajattelematta, että tyttö oli ollut myytävänä jo silloin ja vain kyynisesti manipuloinut heitä kaikkia. Jacques saarnasi aina anteeksiannosta, mutta hänkin osasi manipuloida. Yhtäkkiä oveen koputettiin. Eräs hänen miehistään toi tavanomaisia uutisia sisältävän raportin. Lopuksi sotilas sanoi: ”Flanderiin on saapunut vielä yksi ritari, joka aikoo osallistua turnajaisiin. Muuan Bernard de Chaumont.” Étiennen silmät leimahtivat, ja suunnitelma alkoi muotoutua hänen mielessään. Rosan ystävät saisivat virua häpeäpaalussa vielä pitkään.

Étienne on katkeroitunut mies, joka odottaa vain tilaisuutta käydä Bernardin kimppuun. Hänen luutnanttinsa on kertonut, että Rosa on pyytänyt apua jo monelta ritarilta. He tulevat ennemmin tai myöhemmin Étiennen luokse, ja silloin hänen palkkionsa tulee olemaan yksinkertainen. He tulevat auttamaan häntä saattamaan Bernardin pois tolaltaan ja saattamaan itsensä epäsuosioon. Jos muu ei auta, hän aikoo painostaa Rosaa, mutta hän toivoo, ettei joutuisi suoranaisesti tekemisiin naisen kanssa.

HYVEELLINEN GASTON DE LANZAC

Gaston on vakavamielinen herra, joka suhtautuu ankarasti ritarihyveisiin. Étienne yllättyy kuullessaan, että hän ja Rosa olisivat keskustelleet torilla. Étienne epäilee, ettei Gaston tiedä Rosan myyvän itseään.

JALOSYNTYINEN LOUIS DE NEUVILLE

Louis on myös tavannut Rosan. Toisin kuin Gaston, Louis on myös maksanut naisen palveluista. Tämä ei yllätä Étienneä, sillä Louis on riehakkaan miehen maineessa.

LASKELMOIVA BERNARD DE CHAUMONT

Étienne toivoo kiihkeästi, että roisto Bernard saisi kokea samanlaisen nöyryytyksen kuin hän itse koki kymmenen vuotta sitten. Olisi liian helppoa vain tappaa Bernard. Hänen on saatava kokea epäsuosioon joutuneen häpeä.

ROSA, KURTISAANI

Étienne ei ole koskaan antanut Rosalle anteeksi sitä, että hän valitsi Bernardin. Samaan aikaan hänestä tuntuu siltä, että nainen huijasi molempia ritareita. Étienne aikoo tehdä myös Rosan elämän hyvin vaikeaksi.

JACQUES, LIÈGEN PIISPA

Jacques on hyväntahtoinen sielu. Hän on ainoa, joka todella on auttanut Étienneä näiden kymmenen vuoden aikana sen jälkeen, kun hänet tehtiin perinnöttömäksi.

Pelaaja 2

Vapautta rakastava Willem van Kampenhout

– HURMAAVA, RUNOLLINEN JA HAAVEILEVA

Provencelaisessa linnoituksessa oli hiljaista. Oli yö, ja vahakynttilän liekki oli pienen kamarin ainoa valonlähde. Willem seisoi kirjoituspulpetin ääressä mustetta ja pergamenttia edessään. Hänellä oli kädessään sulkakynä, jota hän teroitti puukollaan. Hän laski puukon huokaisten kädestään, kastoi kynän kärjen pergamenttiin ja ryhtyi kirjoittamaan: "Pikkulinnut lauloivat päivänkoitteessa. Ja rakastettu heräsi, hän joka on kuin päivänkoitto. Pikkulinnut vaikenivat. Ja rakastaja kuoli rakastettunsa puolesta. Aamunkoitteessa." Willem ryhtyi pohtimaan, millainen sävel sopisi parhaiten säkeisiin ja kirjoitti nopeasti muutaman nuotin muistiin. Sanat ja musiikki sulautuivat hänen silmissään toisiinsa. Hänen säkeensä vaikuttivat tutuilta. Liian tutuilta. Hän ymmärsi kopioineensa tietämättään lähes sanatarkasti sanat ja sävelen musiikinteoksesta, jonka joku muu oli kirjoittanut vain viisi vuotta aikaisemmin. Hän huokaisi vielä kerran ja nakkasi pergamentin nurkkaan.

Willem on 24-vuotias. Hän on aina noudattanut tarkasti ajan henkeä, kohteliaisuus- ja ritarisääntöjä. Hän on syntynyt ja kasvanut Flanderissa, mutta on viettänyt suuren osan aikuisesta elämästään Etelä-Ranskassa, jossa hän on oppinut tuntemaan runoutta. Hänen rakkautensa runoutta ja musiikkia kohtaan ei kuitenkaan ole heikkouden merkki. Hän on hoitanut oman osansa turnajaisista ja hänet tunnetaan loistavana soturina.

Willem ja Gaston de Lanzac olivat otelleet toisiaan vastaan viidesti turnajaisissa, ja molemmat olivat särkeneet useita peitsiä. Willem sai käteensä uuden peitsen ja

kannusti hevosensa jo kuudenteen hyökkäykseen. Hän saattoi nähdä selvästi valkean tiiran vastustajansa vihreässä kilvessä. Ritarit ratsastivat rysähtäen tosiaan vasten ja turnajaispaikalla oli hetken ajan kuolemanhiljaista. Ritari, jonka kilvessä oli tiira, huojui hetken satulassaan ja putosi maahan. Yleisö puhkesi suosionosoituksiin. Willem ratsasti vastustajansa luo ja laskeutui hevosensa selästä. Gaston tarttui hänen tarjoamaansa käteen, nousi ylös ja riisui kypäränsä. "Hienosti ratsastettu. Siitä on aikaa, kun minut on voitettu turnajaisissa. Aavistin tulevani lyödyksi, kun aloitimme kuudennen kerran. Kuusi on epäonnen luku." Willem vastasi: "Mielestäni tämä oli rehellinen voitto. Ei kannata lainkaan etsiä syytä vanhoista kansanuskomuksista." Gaston päästi irti Willemin kädestä ja otti askeleen taaksepäin. "Se oli synkimmän lajin epäonnea. Minä tahansa toisena päivänä olisin lyönyt sinut." Willem tunsi olonsa turhautuneeksi. "Silloin meidän on toivominen, että kohtaamme uudelleen turnajaiskentällä. Silloin todistan, että taito ratkaisee." Näin sanoen hän heilautti itsensä takaisin hevosen selkään.

Matkustelu on kallista. Pari vuotta sitten Willem totesi, etteivät hänen maaomaisuutensa tulot riittäneet hänen elämäntapansa ylläpitämiseen. Siksi hän lainasi rahaa varakkaalta kiltamestari Laurentilta. Lainan hintana oli avioliitto Laurentin tyttären Jeanetten kanssa. Liitto ei ole ollut onnellinen, ja Willem on pysytellyt poissa Flanderista vielä enemmän kuin ennen avioliittoaan Jeanetten kanssa.

Willem ratsasti turnajaisalueelle. Jeanette odotti teltan luona. Vaimo oli määrännyt palvelijat miehensä avuksi. Yksi palvelija tarttui hevosen ohjaksiin, ja Willem laskeutui elegantisti satulasta. Hän meni Jeanetten luo ja suuteli häntä poskelle. Vaimon vyötärö oli pyöristynyt ja hän niiasi hieman vaivalloisesti. "Tervetuloa kotiin. Toivottavasti viivyt tällä kertaa hieman pidempään. Minulla on tärkeitä uutisia." Willem katsoi häntä hieman epäilevästi. "Toivottavasti et tarkoita liikeasioita. Tiedäthän, etten hallitse sellaisia." Jeanette katsoi miestään vakavasti. "Vain osittain. Isäni on kuolemansairas. Hän leikittelee ajatuksella antaa kauppaliikkeensä ulkopuoliselle. Hän on antanut meille mahdollisuuden osoittaa arvomme." Willem kalpeni. Ajatus Laurentin työn jatkamisesta ei ollut koskaan erityisemmin houkutellut häntä. Se olisi merkinnyt, että hänen olisi vietettävä enemmän aikaa Flanderissa. Jeanette tarttui tiukasti hänen käsivarteensa. "Anteeksi, että puhun näin suoraan, mutta on myös toinen asia, joka sinun on saatava tietää. Minä olen raskaana." Willem yritti muistaa, milloin he viimeksi olivat maanneet yhdessä. Siitä oli puoli vuotta. Häntä alkoi yhtäkkiä pelottaa. Hänen olisi pakko alkaa viettää enemmän aikaa kotona, olipa lapsi sitten poika tai tyttö. Willem suoristi ryhtinsä, katsoi Jeanetten vatsaa ja yritti vaikuttaa ilahtuneelta. "Ihanko totta? Sehän on hieno uutinen." Hän suuteli vaimoaan huulille ja jatkoi. "Enkä nyt tarkoita isäsi sairautta."

Willem on palannut Flanderiin osallistuakseen kreivi Philippen suuriin turnajaisiin. Kreivin vasallina hänen edellytetään menestyvän hyvin. Willemin paluu ei kuitenkaan ole sujunut niin tyylikkäästi kuin hän oli odottanut. Jeanette on raskaana, Laurent on kuolemaisillaan, eikä Willem voi olla ajattelematta, miltä asiat näyttäisivät, ellei hän olisi liittynyt tuohon perheeseen avioliiton sitein.

Willem ei ollut ajatellut osallistua Philippen suuriin tanssiaisiin. Hän oli perustellut poisjääntinsä sillä, että hän oli väsynyt pitkän matkansa jälkeen ja istui nyt yksin kamarissaan. Ajatukset Jeanettesta ja hänen raskaudestaan piinasivat häntä. Hän tiesi, että hänen pitäisi olla onnellinen, mutta sen sijaan uutinen tuntui hänestä kuolemantuomiolta. Se rajoittaisi hänen matkusteluaan. Ja sitten oli vielä Laurentin tilanne. Willem ajatteli Éloïsea, kreivin tytärtä. Moni asia olisi paremmin ja helpompi, jos hänen ei olisi ollut pakko naida Jeanettea. Éloïse olisi ollut paljon parempi morsian, jos Willemillä vain olisi ollut aikaa odottaa. Willem ei yhtäkkiä voinut enää kestää yksinäisyyttä, vaan lähti ulos, kreivin linnalle. Viini virtasi vapaasti ja juhlat olivat täydessä vauhdissa. Kukaan ei tuntunut huomaavan Willemin saapumista. Hän liikkui ihmisjoukon läpi ja astui eteishalliin. Se oli tyhjä lukuun ottamatta Éloïsea, joka oli nuoren ritarin seurassa. Miehen kilpeä koristi musta susi. He keskustelivat hiljaisella äänellä ja vaikuttivat olevan täysin toistensa lumoissa. Éloïse kumartui

eteenpäin ja suuteli ritaria suulle. Willem tunsi nopean kateuden piston ja kiirehti pois, ennen kuin hänet huomattaisiin.

Éloïse suuteli tuntematonta saksalaisritaria nimeltä Konrad von Ransbach. Willem ei osaa päättää, tulisiko hänen teeskennellä tietämätöntä vai kertoa kreiville, että tämän tytär on heittäytynyt salaiseen rakkaussuhteeseen. Willem ei voi olla toivomatta, että hän olisi saanut kauniin Éloïsen itselleen, edes lyhyen hetken ajaksi.

HYVEELLINEN GASTON DE LANZAC

Gaston ja Willem ovat aikaisemmin kohdanneet turnajaisissa. Willem tahtoo mielellään todistaa, ettei hän tuolloin lyönyt vakavamielistä ritaria vain siksi, että hänellä sattui olemaan onnea.

LAURENT, KILTAMESTARI

Willemin appi on antanut hänelle vielä yhden mahdollisuuden todistaa arvonsa. Willem ei ole varma, mitä se tarkoittaa. Laurentia pelätään eräissä osissa kaupunkia.

JEANETTE, KILTAMESTARIN TYTÄR

Willemin kunnianhimoinen vaimo on raskaana. Willem ei ole varma, onko tulevaisuus, johon kuuluu lapsia ja kaupankäyntiä sitä, mitä hän todella toivoo.

STAAS, KROUVINPITÄJÄ

Willem tietää Laurentin käyttävän Staasia tehtäviin, joihin kuuluu kovakouraista saatavien perintää. Hän on uskollinen ja armoton kätyri.

PHILIPPE, FLANDERIN KREIVI

Willemin tilanherra on ystävällinen, mutta ankara mies. Hän ei kuitenkaan suhtautuisi kovinkaan myötämielisesti, jos saisi tietää tyttärensä puuhista.

ÉLOÏSE, KREIVIN TYTÄR

Willem on kiinnostunut Éloïsesta. Tyttö on usein luonut häneen pitkiä katseita.

Blanche, kreivin sisar

– KOVA, KÄYTÄNNÖLLINEN JA REALISTINEN

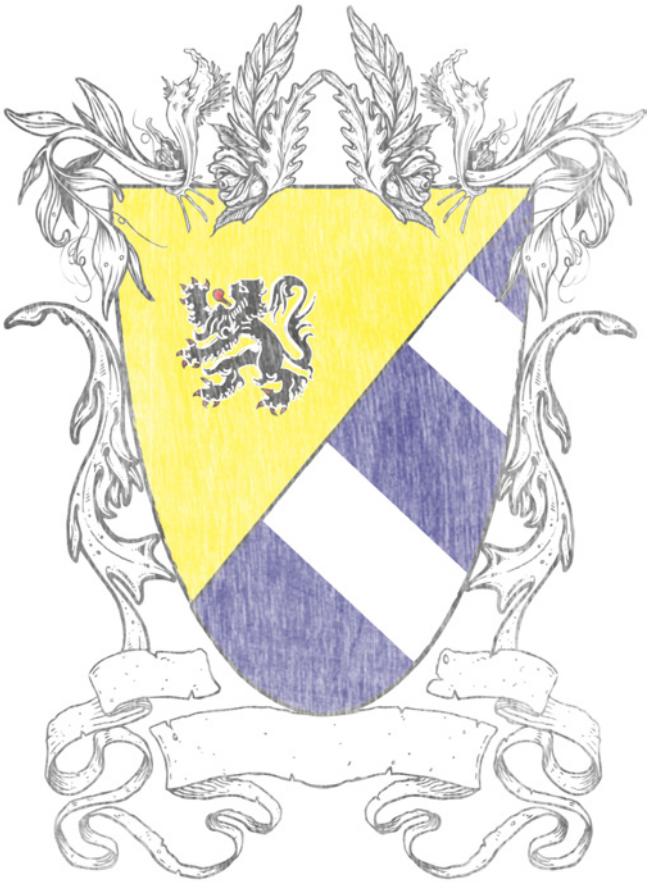

André de Beaufort oli esittänyt asiansa hienosti. Hän oli painottanut Philippeä kohtaan tuntemaansa ystävyyttä ja ikuista uskollisuuttaan. Hän oli korostanut rehellisyyttään ja nöyryyttään. Nyt hän oli lopultakin päässyt asiansa ytimeen. ”Näin ollen pyydän sinulta sisaresi kättä. Olen varma, että hän itsekin suhtautuu pyyntööni suopeasti.” Philippe katsoi sisartaan Blanchea. Hän saattoi erottaa kevyen kuumotuksen tämän poskilla. Sitten hän kääntyi taas Andrén puoleen ja laski kätensä ystävän olkapäälle. ”Tiedän mainiosti sinun arvosi, ystäväni. Olet seurannut minua läpi tulen ja veden. Olet pelastanut kahdesti henkeni taistelukentällä.” Philippe veti syvään henkeä. ”Valitettavasti joudun vastaamaan kieltävästi. Olen luvannut Blanchen eräälle toiselle. Siinä on kysymys politiikasta.” Andrén asento jäykistyi, ja hän katsoi Blancheen. Blanchen sisällä kuohui. Hän piti todella Andrésta, ja uskoi hänen olevan hyvä mies, mutta päätös ei ollut hänen. Andrén kasvoilta paistoi avoin pettymys. Blanchen mielessä kävi hurja ajatus heittäytyä ritarin syliin, mutta se ei olisi ollut hänen arvolleen sopivaa. André kääntyi takaisin Philippeen päin silmät vihaa hehkuen. ”Kaikkien näiden ystävyyden vuosien jälkeenkään en ole kyllin hyvä. Kreiveillä ei ole ystäviä tai vertaisia, vain alamaisia!” Tämän sanottuaan hän loi viimeisen, pitkän katseen Blancheen ja marssi ulos ritarisalista.

Blanche naitettiin hänen ollessaan 18-vuotias. Hän oli varautunut kovaan elämään miehen rinnalla, jota hän ei voinut rakastaa, mutta aikoi kantaa kohtalonsa

kärsivällisesti ja arvokkaasti. Valitettavasti Philippen hänelle valitsema mies osoittautui kyvyttömäksi olemaan isäntä ja hallitsija.

Kirkonkellot soivat, kun arkku kannettiin suvun hautapaikalle. Kryptan ilma oli tomusta ja homeesta raskas. Blanche seisoi yhdessä kahden itkevän tyttärensä kanssa, mutta Blanchen silmät olivat kuivat. Hänen silmiensä ympärillä oli mustat renkaat, mutta ainoatakaan kyyneltä hän ei ollut vuodattanut. Pappi messusi joitain sanoja hänen kuolleesta aviomiehestään, ja tuli myöhemmin lesken luo. ”Olkoon Jumala hänen sielulleen armollinen. Hän oli esikuva kaikille jumalaapelkääville ihmisille. Nöyrä ja rakastettava. Hän eli kuin pyhimys.” Ja kuoli kuin lammas, heikkona ja vähäpätöisenä, vailla kunnioitusta ja voimaa. Blanche ei voinut mitään ajatuksilleen, mutta vaikeni niistä. ”Kiitos, Isä. Sananne suovat lohtua näinä vaikeina aikoina.” Hän katsoi kahta itkevää tytärtään. ”Tulkaa, lapset. Teidän on aika hyvästellä isänne.”

Blanche on nyt 33-vuotias ja jäänyt leskeksi monen vuoden avioliiton jälkeen. Hallitsemisen taakka oli aina painanut hänen miestään raskaasti, ja vakava sairaus, joka entisestään heikensi hänen haurasta terveyttään, oli katkeroittanut hänet. Kuolema oli kuitenkin nopea, ja Blanchen on nyt mentävä uusiin naimisiin. Hän tietää, että hyvä avioliitto voi suoda turvatun tulevaisuuden hänelle ja hänen tyttärilleen.

Philippe otti Blanchen vastaan ritarisalissa. Vaikka Blanche oli jo 33-vuotias nainen, oli hän edelleen viehättävän näköinen. Viehättävyys ei niinkään johtunut hänen ulkonäöstään, vaan pikemminkin hänen suorasta ryhdistään. Omasta mielestään Blanche oli suoriutunut vaikeista olosuhteistaan arvokkaasti. Kreivi nousi tuoliltaan ja suuteli sisarensa poskea. ”Tervetuloa. Toivottavasti matkasi oli miellyttävä. Osanottoni. Olen pahoillani, etten voinut itse osallistua hautajaisiin.” Blanchen ilme ei muuttunut. ”Kiitos, veli. Mutta jos etsisin pelkkää sympatiaa, en olisi tullut sinun luoksesi.” Blanchen silmien ilme koveni hänen jatkaessaan. ”Edesmenneen mieheni läänitys on kaaoksessa, enkä koskaan lahjoittanut hänelle poikaa. Olosuhteiden vuoksi minun on mentävä pian uusiin naimisiin. Tällä kertaa en huoli hyödytöntä ja heikkoa miestä. Olen kuullut, että Gaston de Lanzac on tullut turnajaisiisi. Hän on kykenevä ottamaan perinnön hoidettavakseen.” Blanche saattoi nähdä, Philippen älllistyvän hänen suorasukaisesta ehdotuksestaan. ”Sisar, olisin kuvitellut Louis de Neuvillen olevan sinulle sopivampi naimakauppa. Hän on korkeasukuinen ja hänellä on hyviä suhteita.” Blanchen nauroi kyynistä naurua. ”Säästä minut. Louis de Neuville on tunnettu siitä, että hän on vihoissa kaikkien kanssa ja on äskettäin pistänyt toista miestä veitsellä kirkossa.” Blanche tunsi päässeensä voitolle, mutta Philippe hymyili ovelaa hymyä. ”André on palannut Flanderiin. Hänestä on tullut temppeliritari, mutta hänet voisi saada ylipuhuttua luopumaan lupauksestaan.” Blanche hämmentyi hetkeksi, mutta hänen äänensä pysyi teräksisen kylmänä. ”Ei, veli. Pyhä Maa on varmasti tehnyt Andrésta muukalaisen. Minä haluan Gaston de Lanzacin.”

Blanche on kova ja armoton nainen. Hän aikoo tällä kertaa taistella saadakseen haluamansa miehen. Hän on valinnut itselleen Gaston de Lanzacin, jonka Blanche uskoo voivan hallita hänen maitaan riittävän harkitsevasti, toisin kuin huonomaineinen ja iloluontoinen Louis. Blanche tuskin myöntäisi sitä itselleen, mutta vuosien myötä hän on alkanut yhä enemmän muistuttaa valtaa rakastavaa ja hallitsevaa veljeään Philippeä.

HYVEELLINEN GASTON DE LANZAC

Gaston on voimakkaan ja kunniallisen miehen maineessa, ja hänen sanotaan kunnioittavan ritarihyveitä ja noudattavan tunnontarkasti ritarin velvollisuuksia. Blanche on aivan varma, että Gastonissa on kylliksi miestä huolehtimaan hänen maaomaisuudestaan.

JALOSUKUINEN LOUIS DE NEUVILLE

Blanche ei olisi voinut tulla esitellyksi huonommalle aviomiesehdokkaalle kuin Louis. Hän on toki kookas ja komea ja hänessä on monia sopivia ominaisuuksia, mutta hän on myös tunnettu röyhkeydestään ja tavastaan ärsyttää ihmisiä.

PHILIPPE, FLANDERIN KREIVI

Blanche tietää, että Philippe on taitava ja kyyninen poliitikko. Siksi ei olekaan yllätys, että hän on jo suunnitellut, miten pelata korttinsa. Tällä kertaa Blanche aikoo kuitenkin pelata katkeraan loppuun saakka.

ÉLOÏSE, KREIVIN TYTÄR

Philippen tytär muistuttaa Blanchea hänen omasta nuoruudestaan, vaikkei hänellä tuolloin ollutkaan samanlaista arvokkuutta ja todellisuudentajua. Éloïse on rakastunut, ja Blanche toivoo kaikesta sydämestään hänen tekevän virheen, jotta suunnitelmat Éloïsen avioliitosta Gastonin kanssa valuisivat hiekkaan.

ANDRÉ, TEMPPELIRITARI

Blanchella on Andrésta vain hyviä muistoja. Hän oli se mies, jonka kanssa Blanchen olisi pitänyt mennä naimisiin. On kulunut 15 vuotta, eikä Blanche tiedä, mitä hän voi odottaa temppeliritarilta. Hän tietää vain, ettei mennyttä aikaa voi saada takaisin.

Rosa, kurtisaani

– VIETTELEVÄ, MANIPULOIVA JA UHRAUTUVA

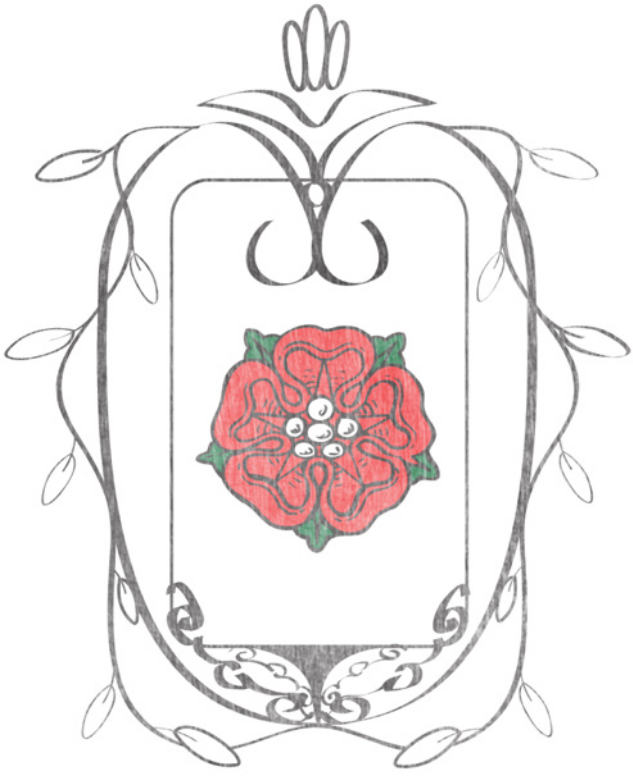

Rosa heräsi ja huomasi, että Bernard oli vetämässä saappaita jalkaansa. Hän oli yhä sekaisin viinin, lupausten ja kiihkeän yön vuoksi. Bernard oli kaikkea, mitä hän koskaan oli toivonut miehen olevan, ja nyt he olisivat ikuisesti yhdessä. Rosa kysyi, minne Bernard oli menossa. ”Palaan takaisin turnajaispaikalle. Minulla on iltapäivällä tärkeä ottelu. Tiedäthän, että kohtaan Étiennen finaalissa.” Lyhyen tauon jälkeen Bernard jatkoi. ”Turnajaisten jälkeen emme enää tapaa.” Rosasta tuntui siltä, kuin joku olisi heittänyt kylmää vettä hänen kasvoilleen. Bernard jatkoi yhä puhettaan. ”Kuulehan, tyttökulta. Mitä oikein kuvittelit? Minä olen jalosukuinen ritari ja sinä olet pelkkä laulajatar.” Rosa yritti kertoa ja selittää, että mies oli väärässä, mutta hänen onnistui vain mumista tukahtuneesti: ”Mutta sinähän lupasit minulle …” Bernard keskeytti Rosan tylysti. ”On parasta, että opit tämän heti. Miestä ei pidä panna aamulla tilille sellaisesta, mitä hän illalla on juovuspäissään luvannut.” Näin sanoen hän jätti Rosan yksin. Hän taisteli kyyneleitä vastaan, ja hänen sielunsa kuohui. Kenelle hän voisi puhua? Kuka voisi lohduttaa häntä? Hän tuli ajatelleeksi heidän yhteistä ystäväänsä, pappi Jacquesia. Hän voisi auttaa tänä vaikeana hetkenä.

Kymmenen vuotta sitten Rosa tapasi Bernardin, Étiennen ja Jacquesin turnajaisissa Flanderissa. Molemmista ritareista ja papista tuli hänen ystäviään, mutta Bernardin kanssa vietetty yö tuhosi kaiken. Se oli Rosan ensimmäinen kerta miehen kanssa, mutta ei suinkaan viimeinen. Nyt kymmenen vuotta myöhemmin Rosa elättää itseään kiertelevänä näyttelijättärenä ja myy itseään rikkaille miehille. Hän on kuitenkin vannonut, ettei milloinkaan päästä tunteitaan valloilleen. Juuri tunteet erottivat ystävät toisistaan.

Kiertävät näyttelijät odottivat Rosaa, mutta hän tahtoi nähdä finaalin Bernardin ja Étiennen välillä. Näyttelijät olivat kuulleet hänen laulavan ja tahtoivat hänen liittyvän ryhmäänsä. Rosa oli aluksi kieltäytynyt, mutta tänä aamuna heidän tarjouksensa tuntui houkuttelevammalta. Hän seisoi nyt katsomassa kahta ritaria, jotka ratsastivat toisiaan kohti. Toinen tönäistiin hevosensa selästä, ja ihmisjoukossa kävi kohahdus. Rosa ei voinut nähdä kentälle, mutta hän kuuli järkyttyneiden katsojien puhuvan, että toisen ritarin peitsi oli haavoittanut pahoin toisen hevosta. ”Kunniatonta” oli sana, joka kiersi yleisössä. Rosan ei ollut tarpeen nähdä tai kuulla enempää. Hän muisti Étiennen leimuavan katseen ja ymmärsi samassa kaiken. Mies oli rakastanut häntä alusta asti. Bernard oli sanonut rakastavansa, mutta Étienne oli kantanut tunteitaan sydämessään sanomatta mitään. Nyt mies oli menettänyt kunniansa, ja se oli Rosan syytä. Rosa kiiruhti pois. Hän ei toivonut mitään muuta kuin päästä pois ritareiden ja voimakkaiden tunteiden luota. Hänen omaantuntoonsa pisti Jacquesin vuoksi. Lempeä pappi oli kuunnellut hänen rippinsä ja suhtautunut hänen tunnustukseensa arvokkaasti. Rosa olisi tahtonut hyvästellä hänet.

Rosa on palannut Flanderiin näyttelijäjoukon mukana. Kreivi järjestää suuret turnajaiset ja väkeä on saapunut läheltä ja kaukaa. Joukko on tavallisesti pysytellyt poissa Flanderista Rosan vuoksi, mutta nyt Rosa on ehdottanut, että ryhmä kävisi Flanderissa. Hän on yrittänyt uskotella itselleen, että kyse on vain liikeasioista, mutta pohjalla on muutakin. Hänen täytyy pohtia elämäänsä.

Rosa oli palaamassa leiriin tavattuaan Louis de Neuvillen. Hän oli oikeastaan ajatellut lopettaa itsensä myymisen, mutta Louis oli tarjonnut liian hyvän hinnan. Katumus kalvoi hänen mieltään. Hänen oli saatava puhua jollekulle, mutta hän ei ollut varma, voisiko puhua kenellekään näyttelijäjoukon jäsenelle. Oman ruumiinsa myyminen oli ollut hänen sivutoimensa vaikeina aikoina, ja se toi leipää koko joukolle. Miten hän siis voisi selittää toisille, ettei hän enää tahtonut jatkaa niin? Palatessaan leiripaikalle hän huomasi heti jonkin olevan hullusti. Useita telttoja oli kaadettu. Hänen ystäviään ei näkynyt missään. Kiihkeän etsiskelyn jälkeen eräs turnajaisvieras neuvoi hänet kaupungin torille. Rosa juoksi torille ja sai nähdä ystävänsä häpeäpaaluun kahlittuina. Rosa näki myös tiukkailmeisen ritarin, joka tarkkaili hänen ystäviään katkerin kasvoin. Rosa kiitteli mielessään onneaan siitä, että oli pukeutunut vartaloa myötäilevään punaiseen mekkoon. Hän heittäytyi dramaattisesti polvilleen ja lausui anovasti: ”Hyvä ritari. Nuo häpeäpaaluun joutuneet raukat ovat minun ystäviäni. En tiedä, mitä on tapahtunut, mutta me olemme kiertäviä näyttelijöitä ja täysin harmittomia. Vapauttakaa heidät, niin teen mitä ikinä haluatte.” Ritari katsoi häntä tarkoin ja vastasi sitten: ”Minä en ole heitä tuohon tilanteeseen saattanut, satuin vain kulkemaan ohitse.” Rosa oli jo nousemassa ylös, kun ritari jatkoi ankaraan sävyyn. ”On ritarin velvollisuus auttaa avuttomia, ja uskon, että puhut totta. Nimeni on Gaston de Lanzac, ja vannon, että teen voitavani vapauttaakseni ystäväsi. Mutta minun on varoitettava sinua. Heidät vangitsi kreivin vartiopäällikkö, kylmä ja kova, kunniaton mies nimeltä Étienne de Saint Michel.” Silloin Rosa tiesi, että menneisyys oli saanut hänet kiinni.

Rosa oli odottanut, että paluu antaisi hänelle hänen kaipaamiaan vastauksia. Ongelmia alkoi kuitenkin kasaantua heti hänen saapumisensa jälkeen. Ensimmäiseksi ilmaantui jalosukuinen ritari Louis, joka maksoi hänen palveluistaan ruhtinaallisesti. Sitten hänen ystävänsä joutuivat suuriin vaikeuksiin. Rosa on neuvoton. Hän tietää löytävänsä miehiä viehkeän olemuksensa avulla ja aikoo käyttää asiaa hyväkseen mahdollisimman paljon, suostumatta kuitenkaan itseään koskeviin kompromisseihin.

LASKELMOIVA BERNARD DE CHAUMONT

Rosa ei ole koskaan voinut jättää Bernardin muistoa taakseen, minne hän ikinä onkaan matkustanut. Kyse ei ole rakkaudesta Bernardia kohtaan, vaan siitä, että hän joutui Bernardin vuoksi lähtemään Flanderista. Rosalla ei myöskään ole tarpeettomia kuvitelmia siitä, että Bernard katuisi Rosan sydämen murskaamista.

JALOSUKUINEN LOUIS DE NEUVILLE

Rosa on ottanut vastaan Louisin rahat ja suonut hänelle suosionsa. Vaisto sanoo kuitenkin Rosalle, että miehellä oli tuona iltana muutakin mielessään. Mies aikoo arvatenkin palata, mutta Rosa ei aio enää antautua hänelle, vaikka mies lupaisi koko keisarikunnan.

HYVEELLINEN GASTON DE LANZAC

Gaston vaikuttaa kunnian mieheltä, joka aikoo tehdä kaikkensa auttaakseen Rosan ystävät vapaiksi. Rosan ainoa huolenaihe on, että Gaston muuttaa mieltään, jos saa tietää, mikä Rosa on naisiaan.

JACQUES, LIÈGEN PIISPA

Rosalla on Jacquesista hyviä muistoja. Hän on kuullut, että hänestä on tullut Liègen piispa. Rosa haluaisi mennä pyytämään apua häneltä, mutta piispalle olisi äärettömän sopimatonta olla tekemisissä kurtisaanin kanssa. Rosa ei missään tapauksessa halua hyväntahtoisen Jacquesin joutuvan keskelle skandaalia.

ÉTIENNE, VARTIOPÄÄLLIKKÖ

Étienne on selvästikin heittänyt Rosan muiston mielestään. Rosa ei tiedä, miksi häntä kerran rakastanut mies on nyt kääntynyt häntä vastaan, mutta hän aikoo ottaa asiasta selvää.

Pelaaja 3

Jalosukuinen Louis de Neuville

– UHMAKAS, RÖYHKEÄ JA SUURPIIRTEINEN

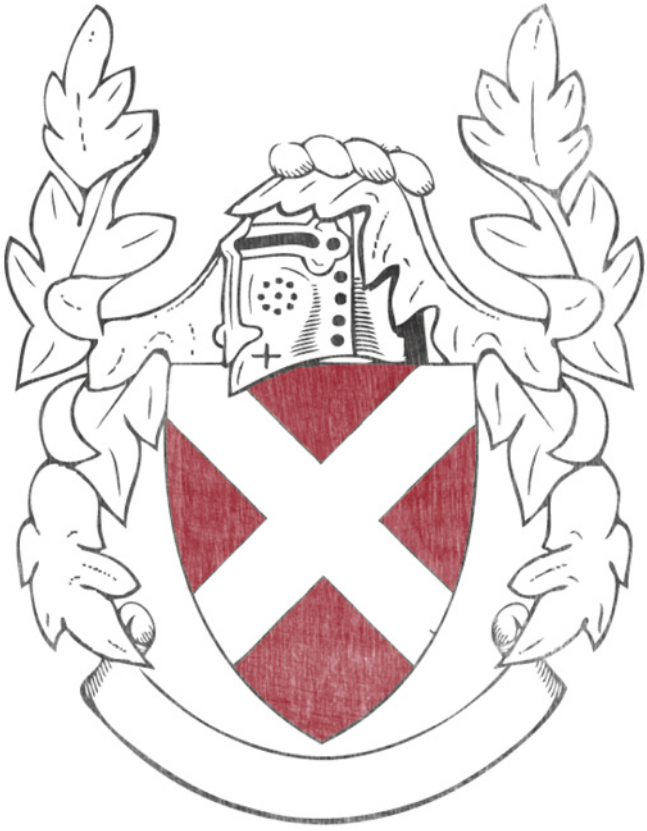

Teräksen ääni terästä vasten ei enää hallinnut taistelukenttää, ja siitä Louis tiesi heidän voittaneen. Hän oli kadottanut sekä kilpensä että kypäränsä, mutta sellainen ei häntä pidätellyt. Hän tarttui miekkaansa kaksin käsin ja lähestyi pientä vihollisjoukkoa, joka oli asettunut suojaamaan toinen toistensa selustaa. Miehistä ensimmäinen kaatui nopeasti. Toinen taisteli pitempään, niin kauan että kolmas ja neljäs ehtivät käydä Louisin kimppuun. Hetken aikaa Louis uskoikin yliarvioineensa kykynsä. Yhtäkkiä hän kuitenkin huomasi tyhjän paikan rintamassa ja iski, ja samalla hetkellä hänen toverinsa tulivat avuksi ja vyöryivät yli taistelutahtonsa menettäneiden vihollisten. Louis pysähtyi kuivaamaan veren silmistään. Hän muisti yhtäkkiä, miten oli hukannut kypäränsä.

Louis on 28-vuotas ja perheensä omaisuuden perijä. Hän on hienoa sukua, ja koko suvun toiveet ja odotukset kohdistuvat häneen, sillä hän on isänsä ainoa poika. Hänen vanhempansa toivovat hänen menevän naimisiin ja asettuvan aloilleen, jotta suku jatkuu. Louis on itsekin alkanut vähitellen puntaroida sellaisia mahdollisuuksia. Hänen ei kuitenkaan ole aivan helppoa löytää jalosukuista naista, joka haluaisi hänet, sillä hän on tunnettu röyhkeydestään ja paheellisista elämäntavoistaan.

Louis polvistui kirkossa ja otti vastaan ehtoollisen. ”Tämä on Jeesuksen Kristuksen ruumis. Tämä on Jeesuksen Kristuksen veri. Herran rauhaa, ritari de Neuville.” Pappi siirtyi eteenpäin. Louisin vieressä polvistuva nuori ritari laski kätensä tämän olalle.

”Louis de Neuville? Luulenpa tuntevani sinut.” Louis ei kyennyt sanomaan, missä oli miehen tavannut, mutta pahat aavistukset heräsivät hänen sisällään. Harvat ihmiset muistivat häntä hyvällä. ”Kahdeksan vuotta sitten vierailit vanhempieni linnassa, jossa turmelit juuri naimaikään tulleen sisareni. Maksoit isälleni pitääksesi tekosi salassa.” Louis muisti yhtäkkiä ritarin, joka oli tuohon aikaan ollut pelkkä pitkäksi kasvanut pikkupoika. Louis yritti hymyillä aseistariisuvaa hymyä. ”Nyt muistan sinut. Mitä kasvoihin tulee, on sinun muistamisesi sinulle kunniaksi, mutta samaa ei voi sanoa sisarestasi. Hän tuli itse kamariini. Ja mitä isääsi tulee, maksoin hänelle aiheuttamastani vahingosta.” Ritari raivostui. ”Eikö sinulla ole lainkaan häpyä, senkin kurja koira!” Louis huomasi yhtäkkiä tikarin. Hän astui sopivasti sivuun samalla, kun hänen nyrkkinsä osui toisen ritarin kasvoihin. Ennen kuin Louis huomasikaan, tikari oli hänen kädessään ja hän pisti vastustajaansa, joka vaipui kasaan, vaikka oli saanut pelkän lihashaavan. Kirkossa oi kuolemanhiljaista. Kaikki tuijottivat Louisia. Hän heitti tikarin lattialle ja asteli nopeasti pois kirkosta. Hän näki ihmisjoukossa tutut kasvot. Se oli Éloïse, Flanderin kreivin tytär. Neito näytti kauhistuneelta. Kaikki luulivat, että Louis oli vetänyt aseen esiin. Sellaista oli elämä Louis de Neuvillena.

Louisilla on hyvin huono maine, jonka hän on osittain itse aiheuttanut. On totta, että hänellä on ollut paljon naisia, että hän on surmannut monia miehiä taisteluissa, ja että hänellä on kaiken kaikkiaan ikävä taipumus riitaantua toisten kanssa. Huhut hänen käyttäytymisestään ovat kuitenkin paisuneet siinä määrin, että Louisia on syytetty myös tapahtumista, joihin hän on täysin viaton.

Louis oli kerrankin tilanteessa, jossa hän ei tiennyt mitä sanoa. Jacques, Liègen piispa, istui hänen edessään heilutellen pergamenttia, joka syöksisi Louisin kirkonkirokseen, jos se lähetettäisiin paaville. ”Toivon sinun ymmärtävän tekosi vakavuuden. Löit miehen maahan Herran huoneessa, ja se on raskas synti riippumatta siitä, kumpi veti aseen esille ensin.” Louis pohti kirkonkirouksen seurauksia ja tuijotti rohkeutensa menettäneenä pöytään. Hänen mahdollisuutensa avioitua häviäisivät olemattomiin, ja hänen vihollistensa mahdollisuudet käydä hänen kimppuunsa paranisivat entisestään. Piispa jatkoi armottomasti: ”Kirkonkirouksen välttämiseksi tarvitaan suuri katumustyö. Ristiretki.” Louis tukahdutti irvistyksen ja kuvitteli mielessään polttavan auringon, villit saraseenit ja hitaan tautikuoleman Akkon muurien takana. Hänen isänsä oli selvinnyt vain juuri ja juuri elävänä omasta matkastaan Pyhälle Maalle. Jacques jatkoi: ”Jätän nyt kirjeen toistaiseksi laatikkooni. Sillä välin sinun on osoitettava katumuksesi...” Toivon kipinä syttyi Louisin mielessä, ja hän katsoi ylös nyökäten. Sellaista peliä piispa siis pelasi. ”Flanderiin on äskettäin saapunut näyttelijäjoukko. Heidän mukanaan kulkee nainen nimeltä Rosa. Hän myy ruumistaan rahasta. Toivon, että voit auttaa tuota syntistä pelastumaan suostuttelemalla hänet luopumaan elämäntavastaan. Ehkäpä hän voisi vetäytyä luostariin sovittamaan syntejään.” Hetkeen Louis ei tiennyt, mitä sanoa. Hän oli odottanut jotain vähemmän monimutkaista, kuten lahjuksia. Miksi tämän syntinen nainen edes oli piispalle niin tärkeä? Oliko hän perheenjäsen vai jotain vielä enemmän? ”Teen sen mitä pyydät”, Louis sanoi ja nousi seisomaan mitä parhaimmat aikeet mielessään.

Louis tapasi Rosan, mutta sen sijaan että hän olisi hoitanut Jacquesin hänelle antaman tehtävän, joutui hän himojensa valtaan ja päätyi maksamaan suuren summan yöstä Rosan kanssa. Hän tietää, että piispa raivostuisi, jos saisi tietää, mitä todella tapahtui, joten Louisin on nyt pohdittava, mitä hänen on tehtävä seuraavaksi. On toki mahdollista vain keskustella kurtisaanin kanssa seuraavalla kerralla.

Louis oli juuri voittanut ensimmäisen vastustajansa ja oli matkalla takaisin telttaansa. Häntä vastaan ratsasti ritari, jonka kilvessä oli musta susi. Nyt oli selvästikin hänen vuoronsa. Louisin suuri sotaori alkoi liikkua levottomasti hänen allaan, ja hänen oli vaikeaa pitää eläin rauhallisena. Louis huusi ritarille: ”Onko konisi kiimassa? Vain hölmö voisi saada päähänsä ratsastaa turnajaisissa kiimaisella kaakilla. Sellainen saa oriit sekoamaan. Oletko tullut tänne tappamaan ihmisiä?” Toinen ritari riisui kypäränsä. ”Suokaa anteeksi, en ole edes ajatellut koko asiaa. Valitettavasti minulla on vain tämä hevonen.” Louisin mielestä toinen ritari vaikutti vilpittömäl-

tä. Hän laskeutui oriinsa selästä sillä aikaa kun hänen aseenkatajansa ponnistelivat pitääkseen hevosen rauhallisena. ”Hyvä on. Saat lainata minun hevostani. Jos voitat ensimmäisen ottelusi, voit varmaankin lainata rahaa ja hankkia tosien hevosen, kunnes tuo elukka palaa ennalleen.” Toinen ritari laskeutui satulasta ja otti vastaan hevosen ohjakset. ”Olen teille palveluksen velkaa. Nimeni on Konrad von Ransbach.” Ritarit kättelivät. ”Olen Louis de Neuville, mutta et ole minulle mitään velkaa. Yritä vain pitää hevoseni ehjänä, ja muista nauttia kentällä. Kreivin tytär on katsomossa.” Louis huomasi Konradin sävähtävän, kun Éloïsen nimi mainittiin.

Sota on ritarille kunniakkainta, mihin hän voi maailmassa ryhtyä. Louis on esimerkillinen ritari ja tuntee olonsa kotoisaksi taistelukentällä. Rauhan aikana hän pitää taitojaan yllä turnajaiskentillä. Louis on tullut Flanderiin koetellakseen voimiaan maailman parhaita ritareita vastaan. Hän epäilee kuitenkin, että turnajaisissa on kyse muustakin kuin pelkästä soturinkunniasta, sillä Flanderin kreivi Philippe etsii sopivaa aviomiestä tyttärelleen.

PHILIPPE, FLANDERIN KREIVI

Philippe on taitavan ja ovelan poliitikon maineessa, ja hänen sanotaan olevan sekä suurieleinen että kova mies. Louis toivoo saavansa tilaisuuden keskustella hänen kanssaan.

BLANCHE, KREIVIN SISAR

Blanche on juuri jäänyt leskeksi pitkän avioliiton jälkeen. Hänellä on kaksi tytärtä, mutta ei muita perillisiä. Hän on mahdollisesti hyvä naimakauppa.

ÉLOÏSE, KREIVIN TYTÄR

Sanotaan, että kreivi haluaa pian naittaa tyttärensä. Éloïse on kaunis ja Philippen ainoa lapsi. Se, joka saa hänet, saa koko Flanderin.

JACQUES, LIÈGEN PIISPA

Jacques on samanlainen kuin useimmat muutkin kirkonmiehet. Hän saarnaa hyveellisyydestä ja vaatimattomuudesta. Louis haluaisi tietää, miksi piispa on niin kiinnostunut Rosasta. Ehkäpä piispa on yhtä vajavainen kuin muutkin ihmiset.

ROSA, KURTISAANI

Rosa osaa ammattinsa, sitä Louis ei voi kiistää. Kun he tapaavat seuraavan kerran, Louis tahtoo kuitenkin hoitaa vain Jacquesin hänelle antaman tehtävän.

ROSVORITARI KONRAD VON RANSBACH

Konrad ei pahastunut, vaikka Louis ottikin puheeksi hänen ongelmansa. Ritarilla ei muutenkaan näytä olevan tapana takertua moisiin asioihin. Rosvoritari on tehnyt Louisiin vaikutuksen, vaikka mies onkin hänen mielestään hieman lapsenomainen.

HYVEELLINEN GASTON DE LANZAC

Louis on kuullut Philippen pitävän vakavamielistä Gastonia suuressa arvossa. Se tekee hänestä luonnollisestikin kilpailijan.

André, temppeliritari

– KATKERA, SULKEUTUNUT JA MÄÄRÄTIETOINEN

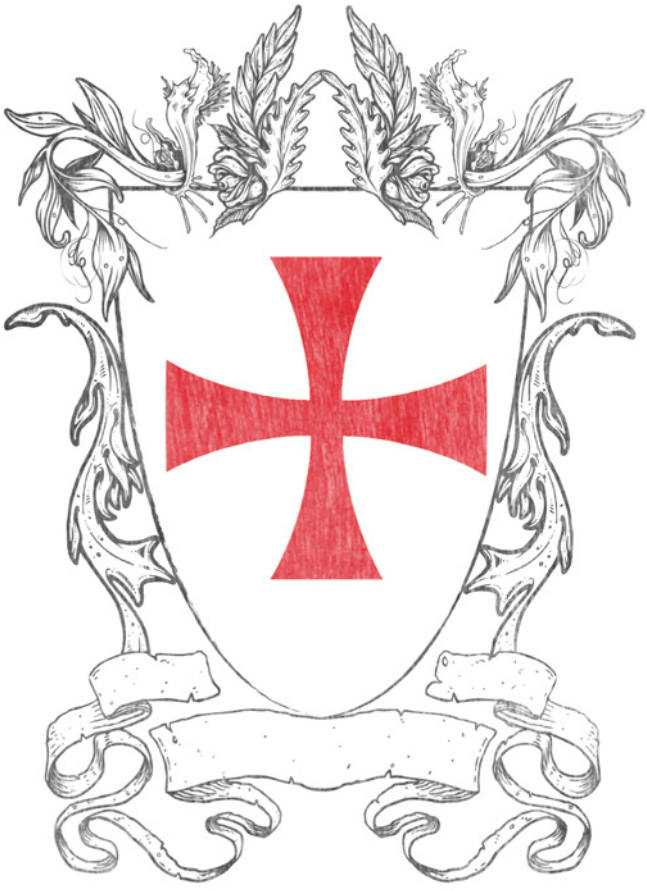

André oli esittänyt asiansa Philippelle, Flanderin kreiville. Hän oli painottanut Philippeä kohtaan tuntemaansa ystävyyttä ja ikuista uskollisuuttaan. Hän oli korostanut rehellisyyttään ja nöyryyttään. Nyt hän oli lopultakin päässyt asiansa ytimeen. ”Näin ollen pyydän sinulta sisaresi kättä. Olen varma, että hän itsekin suhtautuu pyyntööni suopeasti.” Philippe katsoi sisartaan Blanchea. André saattoi erottaa kevyen punan tämän kalpeilla poskilla. Sitten hän kääntyi taas Andrén puoleen ja laski kätensä ystävän olkapäälle. ”Tiedän mainiosti sinun arvosi, ystäväni. Olet seurannut minua läpi tulen ja veden. Olet pelastanut kahdesti henkeni taistelukentällä.” Philippe veti syvään henkeä. ”Valitettavasti joudun vastaamaan kieltävästi. Olen luvannut Blanchen eräälle toiselle. Siinä on kysymys politiikasta.” Andrén asento jäykistyi ja hän katsoi Blanchea. Kuinka hän saattoi pysyä niin rauhallisena? He eivät olleet milloinkaan puhuneet avioliitosta, mutta André oli ollut varma, että Blanchesta voisi tulla hänen vaimonsa. Ja nyt tällainen pettymys! André kääntyi takaisin Philippeen päin silmät vihaa hehkuen. ”Kaikkien näiden ystävyyden vuosien jälkeenkään en ole kyllin hyvä. Kreiveillä ei ole ystäviä tai vertaisia, vain alamaisia!” Tämän sanottuaan hän loi viimeisen, pitkän katseen Blancheen ja marssi ulos ritarisalista.

André de Beaufort kasvoi Flanderissa kreivikunnan perijän Philippen ystävänä. Lapsuudessaan ja nuoruudessaan he olivat erottamattomat. Epäonnekseen André kuitenkin rakastui Philippen sisareen, joka oli jo luvattu toiselle miehelle. André lähti

vihoissaan Flanderista 15 vuotta sitten eikä ole sen jälkeen katsonut taakseen.

André seisoi kaupunginmuurilla ja tähyili Akkon kaupungin laidoille. Pyhä Maa oli hiljainen, mutta hän tiesi saraseenien joukkojen olevan liikekannalla. Viidentoista temppeliritarina vietetyn vuoden jälkeen André oli ymmärtänyt katkeran totuuden. Todennäköisyys, että Jerusalem koskaan enää palaisi kristittyjen käsiin, oli häviävän pieni. Euroopan kuninkaat ja ruhtinaat olivat yrittäneet valloittaa kaupungin voimalla. Neuvottelut eivät olleet johtaneet muuhun kuin lyhytaikaisiin rauhansopimuksiin. Kun sopimusten ajat kuluivat umpeen, seurasi lyhyitä, verisiä yhteenottoja, ja sen jälkeen seurasivat uudet rauhanneuvottelut. Niin olivat hänen viisitoista vuottaan kuluneet Pyhällä Maalla. Sodat olivat vain kalvaneet valtakuntaa ja harventaneet temppeliritareiden rivejä. Siksi André oli saanut tehtävän. Hänen oli määrä palata Eurooppaan ja kertoa temppeliritarien asiasta. Hänen pyhä tehtävänsä oli suostutella nuoria ritareita lähtemään ristin tielle. Andrén kurkkua kuivasi. Hän uskoi ensin sen johtuvan tomusta, mutta yhtäkkiä hän ymmärsi, mistä kenkä puristi. Eräs hänen määränpäistään olisi Flanderi. Hän joutuisi katsomaan menneisyyttä silmästä silmään.

André on nyt 38-vuotias. Hänestä on tullut temppeliritari ja hän on luopunut maallisesta elämästään suojellakseen kristikunnan pyhimpiä paikkoja. Hän elää vaatimattomasti ja on sotinut 15 vuoden ajan. Olosuhteet ovat pakottaneet hänet palaamaan Flanderiin, jonka hän uskoi jo jättäneensä taakseen.

André oli tavannut Gaston de Lanzacin Brabantissa pidetyissä turnajaisissa. Koska molemmat olivat matkalla Flanderiin, he olivat päättäneet matkata yhdessä. Gaston oli mukavaa matkaseuraa, ja keskustelu kääntyi ritarihyveisiin. André sanoi: ”Turnajaisissa on paljon hyvää. Ne auttavat ritareita pysymään taistelukunnossa, mutta ei sovi unohtaa, että kunnian miehen todelliset koettelemukset odottavat taistelukentällä. Siellä ollessamme kuolema voi vaania jokaisessa miekaniskussa, ja siellä erotetaan lampaat vuohista.” Gaston nyökkäsi mietteliäänä. ”Se on totta, André. Mutta turnajaiset eivät ole vain ihmisten henkilökohtaisen kunnian tavoittelun näyttämö, vaan siellä vaikuttavat myös heidän poliittiset ja sukuihin liittyvät kunnianhimonsa. On vaikeaa liittoutua, kun on jo valmiiksi taistelukentällä.” Gaston hymyili hieman ja jatkoi. ”Niin, olen kuullut, että Flanderin Philippe etsii sopivaa aviomiestä tyttärelleen Éloïselle. Hän on kreivikunnan perijä ja houkutteleva naimakauppa.” André jäykistyi. ”Sinuna pyysyisin kaukana hänestä, Gaston. Tunsin nuoruudessani hänen isänsä ja tätinsä, ja molemmat olivat epäluotettavia ja vaarallisia. Enkä usko Éloïsen olevan yhtään parempi, sellaisessa käärmeenpesässä kuin hän on kasvanut.”

Taistellessaan André ei tunne pelkoa. Hän on ollut kasvokkain saraseenien parhaiden sotureiden kanssa ja katsonut kuolemaa silmästä silmään lukemattomia kertoja. Mutta nyt, kun hänen on taas tavattava nuoruudenrakkautensa, hän tuntee olonsa epävarmaksi ja ahdistuneeksi. Hän tietää, että menneisyyden haavojen parantaminen on lähes mahdotonta, sillä hän on yhä täynnä katkeruutta, joka hänen on vaikeaa pitää sisällään. Siksi hän tahtoo keskittyä yksinomaan tehtävänsä suorittamiseen. Se voi olla hänen keinonsa saada hyvitystä, jos hänen onnistuu osua Philippen ja Blanchen arimpiin kohtiin.

HYVEELLINEN GASTON DE LANZAC

Gaston on kunnian mies, joka noudattaa tarkoin ritarihyveitä. Olisi synti ja häpeä, jos niin ylväs ja rohkea ritari joutuisi naiduksi sellaiseen käärmeenpesään kuin Flanderin kreivin perhe on.

ROSVORITARI KONRAD VON RANSBACH

André on kuullut, että Konrad on elänyt rosvoritarina. Ristiretkien veljeys saattaisi miellyttää häntä. Siitä ei ainakaan ole epäilystä, etteikö hän olisi riittävän kyyninen.

PHILIPPE, FLANDERIN KREIVI

André ei usko Philippen muuttuneen 15 vuoden takaisen kohtalokkaan päivän jälkeen. Hän on varmasti yhtä tunteeton, itsekäs ja manipuloiva kuin aina ennenkin.

BLANCHE, KREIVIN SISAR

Rakkaus voittaa kaiken. Kerran Andrékin uskoi noihin sanoihin. Hän uskoi saavansa Blanchen omakseen, mutta neito ei ollut edistänyt hänen asiaansa sen enempää sanoillaan kuin teoillaankaan. Mikään ei murskaa sydäntä pahemmin kuin sydämetön nainen.

ÉLOÏSE, KREIVIN TYTÄR

André ei ole koskaan tavannut Éloïsea. Hänellä on kuitenkin voimakas epäilys, ettei mikään Philippen vaikutuspiirissä kasvanut voi edustaa mitään arvokasta.

Laurent, kiltamestari

– TOIMELIAS, HARKITSEVA JA SUORA

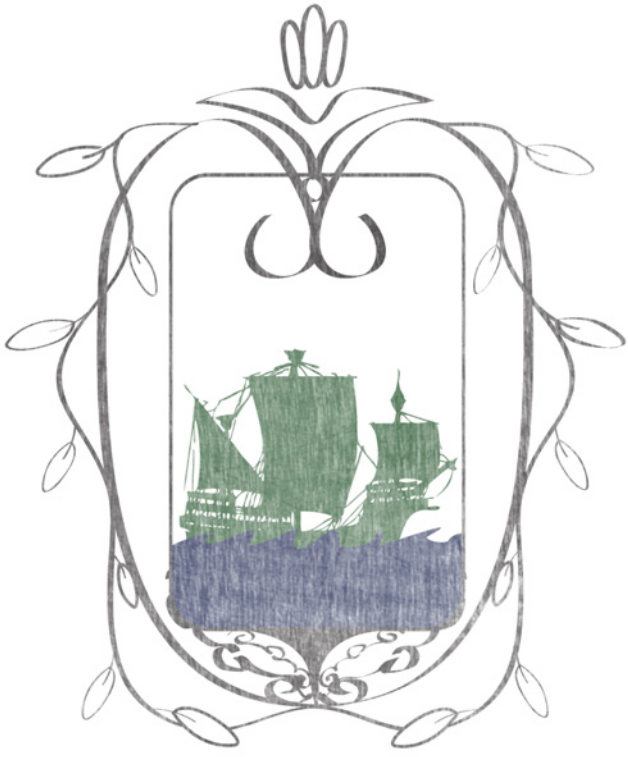

Laurent seisoi työhuoneessaan kirjoituspulpettinsa ääressä. Hän laski lukuja yhteen ja veti paksun viivan summan alle. Hän alkoi yskiä ja kaivoi nenäliinan paksun takkinsa taskusta. Liina oli tahriintunut tummaan ja limaiseen vereen, kun hän otti sen suultaan. Hänellä oli jälleen takanaan tuottoisa kuukausi, mutta se saattoi olla viimeinen, mitä hänellä oli jäljellä. Edesmenneen kreivin muotokuva tuijotti Laurentia paikaltaan tulisijan yläpuolelta. Ei ollut ensimmäinen kerta, kun Laurent tunsi muotokuvan arvioivan häntä. Hän ryhtyi vastaiskuun. ”Niin, rakas isäni, katso nyt minua. Sanoit minulle kerran, että toiset syntyvät suuruuteen, toisten on taisteltava saavuttaakseen sen. Minä olen saanut taistella joka ainoasta tuumasta tässä elämässä. Äpäräpojat eivät saavuta menestystä nukkumalla.” Yskä oli jälleen kohoamassa hänen kurkkuunsa, mutta Laurent tukahdutti sen. ”Mutta ei tämä vielä ole ohitse. Minun on varmistettava, että perintöni päätyy hyviin käsiin.”

Laurentin äiti oli pelkkä palvelustyttö, mutta hänen isänsä oli Flanderin kreivi. Avioliitossa syntynyt poika olisi kasvanut loistossa ja perinyt arvonimen ja suuren omaisuuden. Laurentille ei tätä mahdollisuutta suotu, ja siksi hän ryhtyi kauppiaaksi. Hänen asiakaskuntansa kasvoi, mutta monet kauppiaat kieltäytyivät kaupankäynnistä uuden tulokkaan kanssa. Hän opetti kuitenkin pian kilpailijoilleen, että torjunta johti rangaistustoimiin. Toiminnan hinta on ollut pitkä syntiluettelo, joka vaivaa Laurentin muistia nyt, kun hänen kuolemansa hetki lähestyy.

Staas, Laurentin uskollinen apuri, johdatti Bernardin kamariin. Kiltamestari puoliksi istui, puoliksi makasi tuolissaan suuren tammipuisen kirjoituspöydän takana. Staas kumarsi ja viittilöi ritarin suuntaan. ”Bernard de Chaumont, herrani.”

Staas meni ulos ja lukitsi oven perässään. Laurent osoitti kädellään tyhjää tuolia. ”Kauanko siitä on, kun viimeksi tapasimme, herra de Chaumont? Tuskin kymmenen vuotta?” Bernard nyökkäsi. ”Niin, olen palannut turnajaisiin ja ostamaan takaisin palan maata, jonka isäni antoi siirtyä Teidän haltuunne.” Laurent hymyili. ”Mitä minä voittaisin myymällä sen maatilkun? Se on hedelmällistä maata, joka sopii hyvin sekä ohranviljelyyn että lampaiden laidunmaaksi.” Bernard otti esiin asiakirjan. ”Alkuperäinen hinta sekä puolikas päälle. Lisäksi vielä erinomainen osto-oikeus kaikkiin tuotteisiin, joita maapalalla on tuotettu. Olen ottanut vapauden valmistella sopimuksen jo etukäteen.” Laurent luki asiakirjan huolellisesti ja huomasi kaiken olevan erinomaisessa järjestyksessä. Syntyi hyvin pitkä tauko, jonka jälkeen Laurent sanoi: ”Kuulkaahan, Bernard. Te olette mies, jolla on hyvä arvostelukyky, olette oikeudenmukainen, karaistunut ja pidätte periaatteistanne kiinni. Samoin huomaan teidän olevan kunnianhimoinen ja peräänantamaton. Taistelette katkeraan loppuun saakka. Pohdiskelen monia asioita nyt, kun elämäni lähenee loppuaan. Eräs asia on, että tarvitsen kunnollisen perijän.” Bernard näytti epäilevältä. ”Mitä siis ehdotatte?” Laurent hymyili laimeasti. ”Olen kuolemansairas ja toivon, että kykenevä mies jatkaa liikehuonettani. Miettikää sanojani, niin minä mietin maan myymistä takaisin.”

Huolimatta siitä, kuinka paljon rahaa Laurent ansaitsi, hänen jälkeläisistään ei koskaan olisi voinut tulla muuta kuin kauppamiehiä. Laurentin tyttären Jeanetten avioliitto Willemin kanssa muutti kaiken. Laurentin lapsenlapsista tulisi aatelisia. Valitettavasti Willem on kuitenkin pelkkä unelmoiva ritari, josta puuttuu täysin kauppiaalle välttämätön kunnianhimo ja armottomuus. Siksi Laurent on nyt alkanut pohtia muita mahdollisuuksia.

Laurent oli syönyt niin paljon kuin jaksoi, mutta palvelusväki oli tuonut hänelle uuden, lähes täyden lautasen siinä toivossa, että hän söisi vielä vähän lisää. Jeanette puhui lakkaamatta ja pohdiskeli uusia kaupankäynnin mahdollisuuksia. ”Meidän pitäisi harkita viinin myymistä. Rakas Willemini on luonut hyviä suhteita Provenceen. Voisimme ostaa sieltä hyvää viiniä ja…” Laurent kohotti torjuvasti kättään. ”Siitä meidän onkin puhuttava, Jeanette. Olen harkinnut jättäväni kauppahuoneeni jollekulle toiselle kuin Willemille.” Tytär näytti hetken aikaa aivan lamaantuneelta. ”Jeanette, hän ei ole kyllin hyvä. En ole luonut tätä kauppahuonetta vain, jotta hän voisi tuhlata omaisuuteni turhanaikaisiin matkoihinsa.” Jeanetten kasvot muuttuivat tulipunaisiksi. ”Et voi tehdä meitä perinnöttömiksi! Miten minun silloin käy?” Jeanette nousi. Laurent istui yhä tyynenä pöytänsä ääressä. ”Te ette ole saaneet lapsia, joten voit harkita pyytäväsi avioliiton mitätöimistä. Hän on joka tapauksessa osoittautunut huonoksi aviomieheksi.” Jeanetten suu kapeni viivaksi. ”Olen tehnyt vain sen, mitä käskit minun tekevän. Miksi edes keskustelemme tällaisesta? Sinua kunnioitetaan ja pelätään, mutta sinusta ei koskaan tule muuta kuin rikas mies. Minulla sen sijaan on Willemin nimi.” Jeanette siirtyi ovelle päin. ”Ja mitä lapsiin tulee, olet väärässä. Minä olen raskaana.”

Jeanetten raskaus on mutkistanut asioita entisestään. Laurent ei halua jättää häntä maailmaan tyhjin käsin. Siksi hän on antanut Willemille vielä yhden mahdollisuuden osoittaa arvonsa. Kilpailusta tulee kuitenkin kova, sillä kaupunki on täynnä ritareita, jotka ovat saapuneet Laurentin velipuolen Philippen turnajaisiin. Aika on käymässä vähiin, mutta onneksi Laurentilla on uskollinen apurinsa, krouvinpitäjä Staas, joka huolehtii käytännön asioista.

JEANETTE, KILTAMESTARIN TYTÄR

Laurent oli toivonut saavansa enemmän ja älykkäämpiä lapsia, mutta Jeanette on se, mitä hän sattui saamaan. Kaikki olisi helpompaa, jos tyttärellä olisi päässään edes hitunen todellisuudentajua. Hänen avioliittonsa Willemin kanssa on osoittautunut hankalaksi. Laurent toivoo lupauksen vielä yhdestä mahdollisuudesta Willemille pitävän tyttären tyynenä, kunnes hän ehtii löytää arvolleen sopivan perijän.

STAAS, KROUVINPITÄJÄ

Monta vuotta sitten Laurent löysi murtovarkaan tyhjentämästä liikettään. Hän päätti antaa miehelle mahdollisuuden. Hänestä tulikin työkalu, jota Laurent on hyödyntänyt mestarillisesti hankalia asiakkaita ja ärsyttäviä kilpailijoitaan vastaan. Staas on taitava etenkin kovakouraisuutta vaativissa töissä, käsittivätpä ne sitten suostuttelua tai tulipalojen sytyttämistä. Palkkioksi likaisista töistä Laurent lainasi Staasille rahaa kaupungin suurimman krouvin rakentamiseen.

VAPAUTTA RAKASTAVA WILLEM VAN KAMPENHOUT

Kaikki näytti niin hyvältä, kun Willem joitain vuosia sitten tuli lainaamaan rahaa Laurentilta. Avioliitto Jeanetten ja Willemin välillä on kuitenkin osoittautunut hyvin huonoksi kaupaksi. Willem on nyt kerrankin kaupungissa, mutta Laurentilla ei ole mitään toivoa muutoksesta.

PHILIPPE, FLANDERIN KREIVI

Kreivi on Laurentin isän avioliitosta syntynyt velipuoli. Heillä ei ole ollut juurikaan yhteistä kasvuvuosinaan, mutta aikuisina he ovat saavuttaneet molemminpuolisen kunnioituksen.

JACQUES, LIÈGEN PIISPA

Piispa on monien muiden tavoin hyötynyt suuresti Laurentin anteliaisuudesta. Kiltamestari lahjoitti aikoinaan suuren summan Liègen katedraalin kunnostusta varten. Näin ollen pitäisi olla helppoa saada piispa muuttamaan perimysjärjestystä, jos se olisi tarpeen.

LASKELMOIVA BERNARD DE CHAUMONT

Bernard on kokenut ja arvostettu ritari, jossa Laurent on aina nähnyt paljon mahdollisuuksia. Hän saattaa kuitenkin olla liian kunnioitettava ja harkitseva ryhtyäkseen Laurentin perijäksi. Kiltamestari ei kuitenkaan milloinkaan ole vältellyt haasteita.

ROSVORITARI KONRAD VON RANSBACH

Staas on yllättäen esitellyt Laurentille vaihtoehtoisen perijän. Staasin krouvissa asuu nuori ritari nimeltä Konrad, ja hän on pärjännyt turnajaisissa hyvin. Laurent ei ole vielä tavannut miestä, mutta hän on yksi mahdollinen ehdokas, jos osoittautuu edes jotakuinkin järkeväksi.

Pelaaja 4

Hyveellinen Gaston de Lanzac

– VAKAVAMIELINEN, KUNNIAANSA RAKASTAVA
JA NEUROOTTINEN

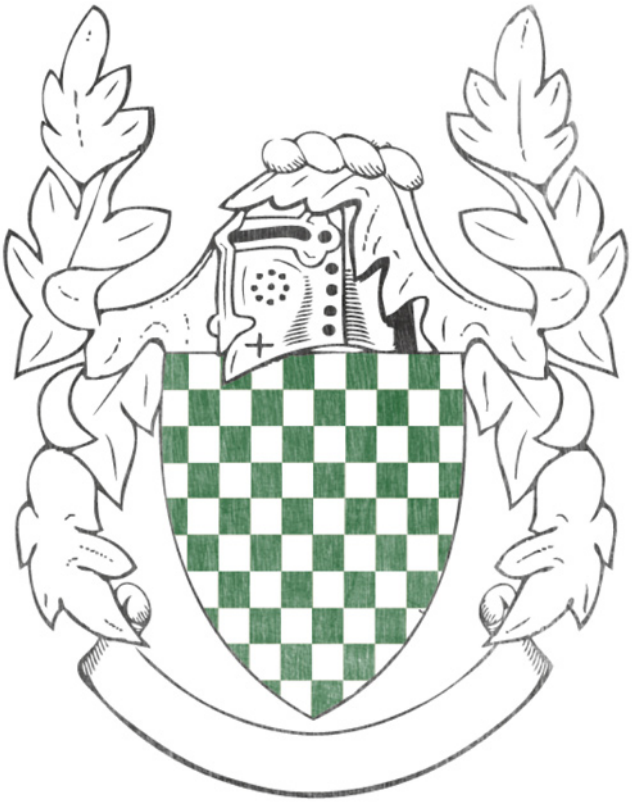

Gaston istui puhdistamassa varusteitaan. Hän tarkisti rengaspanssarinsa jokaisen renkaan etsien kulumia ja ruostetta. Rengaspanssari oli ritarin paras suoja. Jos se pettäisi, ritari haavoittuisi ja ehkä jopa kuolisi. Laiskuudelle ja velttoudelle ei ollut ritarin elämässä sijaa. Monet ritarit jättivät varusteidensa huoltamisen aseenkantajiensa huoleksi, mutta Gaston ei ollut sellainen. Näin tärkeää työtä ei voinut antaa alempiarvoisen miehen hoidettavaksi. Kun Gaston oli tarkistanut rengaspaitansa, hän öljysi sen kevyesti ja luki pienen rukouksen. Seuraavaksi hän käänsi huomionsa miekkaansa. Oli äärettömän tärkeää, että miekan terä säilyi terävänä. Ritari, joka oli antanut miekanteränsä tylsyä, ei voinut toivoa voittavansa vastustajaansa. Monilla ritareilla oli tapana heilua miekan kanssa vain halkaistakseen esineitä. Gaston oli kuitenkin sitä mieltä, että monien hänen niin sanottujen vertaistensa olisi ollut parempi käyttää puiden halkaisemisessa kirvestä. Oikea ritari käytti miekkaa taisteluissa, haavoittaakseen ja tappaakseen, ei tehdäkseen kansaan vaikutuksen ylivertaisilla voimillaan. Gaston kuljetti kovasinta miekanterällä edestakaisin, kunnes miekka tuntui veitsenterävältä. Sitten hän luki vielä yhden rukouksen ja kiinnitti miekan vyölleen.

Gaston on 30-vuotias. Hän on ylevämielinen herra, joka suhtautuu elämään mitä suurimmalla vakavuudella. Hän on hyvin tietoinen siitä, että ritarihyveiden noudattamisessa epäonnistunut ritari ei ole miekkaa kantavaa maantierosvoa kummempi.

Siksi hänen päivänsä täyttyvätkin pienistä rituaaleista, jotka pitävät ritarin velvollisuudet hänen mielessään.

Gaston ja Willem van Kampenhout olivat otelleet toisiaan vastaan viidesti turnajaisissa, ja molemmat olivat särkeneet useita peitsiä. Gaston sai käteensä uuden peitsen ja kannusti hevosensa jo kuudenteen hyökkäykseen. Gaston ehti juuri ajatella, kuinka epäonninen luku kuusi oli, ennen kuin hänen huomionsa keskittyi vastustajan kilvessä olevaan kultaiseen varpuseen sinisellä pohjalla. Hevonen lähti laukkaan ja Gaston tähtäsi keskelle kilpeä. Ritarit ratsastivat rysähtäen tosiaan vasten ja turnajaispaikalla oli hetken ajan kuolemanhiljaista. Gaston huojui hetken satulassaan ja putosi maahan. Yleisö puhkesi suosionosoituksiin. Willem ratsasti vastustajansa luo ja laskeutui hevosensa selästä. Gaston tarttui hänen tarjoamaansa käteen, nousi ylös ja riisui kypäränsä. ”Hienosti ratsastettu. Siitä on aikaa, kun minut on voitettu turnajaisissa. Aavistin tulevani lyödyksi, kun aloitimme kuudennen kerran. Kuusi on epäonnen luku.” Willem vastasi: ”Mielestäni tämä oli rehellinen voitto. Ei kannata lainkaan etsiä syytä vanhoista kansanuskomuksista.” Gaston päästi irti Willemin kädestä ja otti askeleen taaksepäin. ”Se oli synkimmän lajin epäonnea. Minä tahansa toisena päivänä olisin lyönyt sinut.” Willem kasvot alkoivat punehtua kiukusta. ”Silloin meidän on toivominen, että kohtaamme uudelleen turnajaiskentällä. Silloin todistan, että taito ratkaisee.” Näin sanoen hän heilautti itsensä takaisin hevosen selkään.

Gastonin tiedetään yleisesti olevan taikauskoinen ja hän uskoo häviön voivan johtua pelkästä huonosta onnesta. Siksi hän ja Willem eivät poistuneet turnajaiskentältä hyvässä hengessä edellisen ottelunsa jälkeen. Gaston toivoo saavansa kreivi Philippen turnajaisissa mahdollisuuden lyödä flaamilainen ritari.

Gaston oli tavannut André de Beaufortin Brabantissa pidetyissä turnajaisissa. Koska molemmat olivat matkalla Flanderiin, he olivat päättäneet matkata yhdessä. André oli temppeliritari, ja keskustelu kääntyi ritarihyveisiin. André sanoi: ”Turnajaisissa on paljon hyvää. Ne auttavat ritareita pysymään taistelukunnossa, mutta ei sovi unohtaa, että kunnian miehen todelliset koettelemukset odottavat taistelukentällä. Siellä ollessamme kuolema voi vaania jokaisessa miekaniskussa, ja siellä erotetaan lampaat vuohista.” Gaston nyökkäsi mietteliäänä. ”Se on totta, André. Mutta turnajaiset eivät ole vain ihmisten henkilökohtaisen kunnian tavoittelun näyttämö, vaan siellä vaikuttavat myös heidän poliittiset ja sukuihin liittyvät kunnianhimonsa. On vaikeaa liittoutua, kun on jo valmiiksi taistelukentällä.” Gaston hymyili hieman ja jatkoi. ”Niin, olen kuullut, että Flanderin Philippe etsii sopivaa aviomiestä tyttärelleen Éloïselle. Hän on kreivikunnan perijä ja houkutteleva naimakauppa.” André kalpeni. ”Sinuna pyysyisin kaukana hänestä, Gaston. Tunsin nuoruudessani hänen isänsä ja tätinsä, ja molemmat olivat epäluotettavia ja vaarallisia. Enkä usko Éloïsen olevan yhtään parempi, sellaisessa käärmeen pesässä kuin hän on kasvanut.”

Gaston on naimaton. Hän on kuullut Flanderin kreivin etsivän sopivia aviomiesehdokkaita Éloïselle. Olipa tyttö sellainen kuin André arvelee tai ei, on avioliitto rikkaan kreivikunnan perijättären kanssa liian hyvä mahdollisuus torjuttavaksi ilman harkintaa.

Keskellä saastaista toria seisoi häpeäpaalu, johon oli kahlittu kolme ihmistä. Gaston pohti, mitä he olivat mahtaneet tehdä. Hänestä tuntui siltä, ettei kaikki ollut rangaistuksessa kohdallaan. Kreivin vartiopäällikkö tunnettiin ankarana miehenä, joka itse oli nuoruudessaan menettänyt kunniansa ja sai nyt iloa toisten piinaamisesta. Yhtäkkiä hänen eteensä juoksi kaunis nainen, joka heittäytyi polvilleen ja lausui anovasti: ”Hyvä ritari. Nuo häpeäpaaluun joutuneet raukat ovat minun ystäviäni. En tiedä, mitä on tapahtunut, mutta me olemme kiertäviä näyttelijöitä ja täysin harmittomia. Vapauttakaa heidät, niin teen mitä ikinä haluatte.” Nainen oli selvästikin ymmärtänyt tilanteen väärin, ja Gaston oikaisi ankarasti hänen harhaluulonsa: ”Minä en ole heitä tuohon tilanteeseen saattanut, satuin vain kulkemaan ohitse.” Väri palasi naisen kasvoille ja Gaston uskoi oikaisseensa väärinkäsityksen. Hän jatkoi nopeasti. ”On ritarin velvollisuus auttaa avuttomia, ja uskon, että puhut totta. Nimeni on Gaston de Lanzac, ja vannon, että teen voitavani vapauttaakseni ystäväsi. Mutta

minun on varoitettava sinua. Heidät vangitsi kreivin vartiopäällikkö, kylmä ja kova, kunniaton mies nimeltä Étienne de Saint Michel.”

Gaston aikoo pitää Rosalle antamansa lupauksen, vaikka onkin valitettavasti käynyt ilmi, että nainen on kurtisaani. Gaston haluaa pitää sanansa periaatteen vuoksi. Hän on kuullut, että vartiokaartin päällikkö Étienne oli aikaisemmin ritari ja joutui epäsuosioon turnajaisissa. Siksi Gaston ei edes kuvittele, että näyttelijäjoukon vapauttaminen olisi helppoa. Lisäksi kreivi toivoo tapaavansa hänet, joten hän toivoo löytävänsä nopean ja edullisen tavan ratkaista Rosan ongelmat.

PHILIPPE, FLANDERIN KREIVI

Philippe on toiminnan miehen maineessa, ja hänen sanotaan aina ajatelleen vain kreivikunnan parasta. Myös Gaston uskoo, että velvollisuus ohittaa muut, pienemmät tarpeet. Ellei André olisi varoittanut, Gaston uskoisi varmasti tulevansa hyvin toimeen kreivin kanssa.

ANDRÉ, TEMPPELIRITARI

Mies, jonka elämä on kuin ylevästä sadusta, ansaitsee kaiken kunnioituksen. Gaston arvostaa temppeliritaria, joka monella tavoin suhtautuu ritarihyveisiin yhtä tarkasti kuin hän itsekin.

BLANCHE, KREIVIN SISAR

Blanche on juuri jäänyt leskeksi, ja hänellä on kaksi tytärtä ensimmäisestä avioliitostaan. Hän saattaisi olla hyvä naimakauppa Gastonille, mutta hän on ajatellut olla varuillaan Andrélta kuulemiensa asioiden vuoksi.

ÉLOÏSE, KREIVIN TYTÄR

Éloïse vaikuttaa ensi näkemältä aivan viattomalta, mutta Andrén sanat kaikuvat jälleen Gastonin mielessä.

VAPAUTTA RAKASTAVA WILLEM VAN KAMPENHOUT

Gaston ei ole ylpeä asiasta, mutta Willem on kerran voittanut hänet. Gaston toivoo, että Flanderin turnajaiset suovat hänelle mahdollisuuden revanssiin, jossa onni on hänen puolellaan.

ROSA, KURTISAANI

Asia ei miellytä Gastonia, mutta hän on antanut kurtisaanille lupauksen, joka hänen on pidettävä. Hän toivoo asian sujuvan niin kitkattomasti, ettei se vahingoita hänen kunniaansa.

ÉTIENNE, VARTIOKAARTIN PÄÄLLIKKÖ

Gaston ei todellakaan ole hyvillään siitä, että joutuu tekemisiin kunniansa menettäneen ritarin kanssa. Étienne on häpeätahra koko ritarisäädylle.

Jeanette, kiltamestarin tytär

– KUNNIANHIMOINEN, OMAA ETUAAN TAVOITTELEVA JA HAAVEILEVA

Kaikki kaupungin varakkaat kauppiaat olivat saapuneet häihin. Hämmästys paistoi avoimena jokaisen kasvoilla. Kaikki isät toivoivat, että he voisivat naittaa tyttärensä yhtä komeasti, ja kauppiaiden vaimot kirosivat Jeanettea tämän hyvän onnen vuoksi. He olivat tuoneet lahjoja ja onnentoivotuksia, ylistäneet Jeanetten kauneutta ja kiittäneet hänen isäänsä Laurentia kutsusta komeaan hääjuhlaan. Jeanettea heidän tyhjä imartelunsa ei kuitenkaan pettänyt. Hän ei liioin moittinut heitä heidän vastenmielisyytensä vuoksi, sillä se vain korosti hänen voittoaan. Jeanette, rikkaan kiltamestarin tytär, oli nyt kohonnut aatelissäätyyn avioitumalla jalon ritari Willemin kanssa. Mies istui vaimonsa rinnalla kauniina ja ylväänä. Hän vaikutti hieman hermostuneelta, eikä hänen hymynsä lukuisille vieraille ollut aivan aito. Jeanette tarttui Willemin käteen pöydän alla, puristi sitä lujasti ja vannoi syvällä sisimmässään tekevänsä kunniaa miehensä nimelle.

Jeanette on maineikkaan kiltamestari Laurentin tytär. Laurent on Flanderin edellisen kreivin avioton poika, josta on tullut kaupungin rikkain mies. Jeanette on ainoa lapsi, eikä Laurent ole koskaan saanut poikaa. Jeanette ei silti usko tuottaneensa isälleen pettymystä, sillä hän on sekä älykäs että ahkera ja on ehdottanut taitavasti uusia kauppamahdollisuuksia.

Laurent oli syönyt niin paljon kuin jaksoi, mutta palvelusväki oli tuonut hänelle uuden, lähes täyden lautasen siinä toivossa, että hän söisi vielä vähän lisää. Jeanette tiesi isänsä olevan kuolemansairas, vaikka he eivät koskaan olleet puhuneet asiasta. Hän oli paneutunut kauppamahdollisuuksien selvittämiseen. ”Meidän pitäisi harkita viinin myymistä. Rakas Willemini on luonut hyviä suhteita Provenceen. Voisimme ostaa sieltä hyvää viiniä ja…” Laurent kohotti torjuvasti kättään. ”Siitä meidän onkin puhuttava, Jeanette. Olen harkinnut jättäväni kauppahuoneeni jollekulle toiselle kuin Willemille.” Jeanette oli hetken aikaa aivan lamaantunut. ”Jeanette, hän ei ole kyllin hyvä. En ole luonut tätä kauppahuonetta vain, jotta hän voisi tuhlata omaisuuteni turhanaikaisiin matkoihinsa.” Jeanetten kasvot muuttuivat tulipunaisiksi. ”Et voi tehdä meitä perinnöttömiksi! Miten minun silloin käy?” Jeanette nousi. Laurent istui yhä tyynenä pöytänsä ääressä. ”Te ette ole saaneet lapsia, joten voit harkita pyytäväsi avioliiton mitätöimistä. Hän on joka tapauksessa osoittautunut huonoksi aviomieheksi.” Jeanetten suu kapeni viivaksi. ”Olen tehnyt vain sen, mitä käskit minun tekevän. Miksi edes keskustelemme tällaisesta? Sinua kunnioitetaan ja pelätään, mutta sinusta ei koskaan tule muuta kuin rikas mies. Minulla sen sijaan on Willemin nimi.” Jeanette siirtyi ovelle päin. ”Ja mitä lapsiin tulee, olet väärässä. Minä olen raskaana.”

Jeanette on ollut naimisissa Willem van Kampenhoutin kanssa kaksi vuotta. Hänen miehensä on ollut usein matkoilla, mutta Jeanette uskottelee itselleen sen olevan aivan normaalia Willemin kaltaiselle miehelle. Miehen jatkuva poissaolo on kuitenkin tehnyt Jeanettelle vaikeaksi tulla raskaaksi. Siksi Jeanetten raskaus onkin nyt suuri uutinen, etenkin kun Laurentin kuolema lähestyy.

Willem ratsasti turnajaisalueelle. Jeanette odotti teltan luona ja oli määrännyt palvelijat miehensä avuksi. Yksi palvelija tarttui hevosen ohjaksiin, ja Willem laskeutui elegantisti satulasta. Hän meni Jeanetten luo ja suuteli häntä poskelle. Jeanette niiasi hieman vaivalloisesti, sillä hänen vatsansa oli alkanut kasvaa. ”Tervetuloa kotiin. Toivottavasti viivyt tällä kertaa hieman pidempään. Minulla on tärkeitä uutisia.” Willem katsoi häntä hieman epäilevästi. ”Toivottavasti et tarkoita liikeasioita. Tiedäthän, etten hallitse sellaisia.” Jeanette katsoi miestään vakavasti. ”Vain osittain. Isäni on kuolemansairas. Hän leikittelee ajatuksella antaa kauppaliikkeensä ulkopuoliselle. Hän on antanut meille mahdollisuuden osoittaa arvomme.” Jeanette huomasi Willemin kalpenevan. Jeanette tarttui tiukasti hänen käsivarteensa. ”Anteeksi, että puhun näin suoraan, mutta on myös toinen asia, joka sinun on saatava tietää. Minä olen raskaana.” Jeanette ajatteli hetken Staasia, joka todellisuudessa oli lapsen isä. Willem oli ollut poissa neljä kuukautta sitten, kun lapsi oli siitetty, eikä hän näyttänyt huomaavan, että Jeanetten raskaaksi tulon ajankohdassa oli jotain erikoista. Jokin Jeanetten sisimmässä oli toivonut, että Willem olisi huomannut asian. Sen sijaan mies vain seisoi ja tuijotti hänen vatsaansa. ”Ihanko totta? Sehän on hieno uutinen.” Hän suuteli vaimoaan huulille ja jatkoi. ”Enkä nyt tarkoita isäsi sairautta.”

Jeanette ei aio antaa Laurentin ohittaa itseään perimysjärjestyksessä. Siksi hän on päättänyt, että Willemin on tehtävä kaikkensa miellyttääkseen isää. Raskaus on antanut hänelle hieman neuvotteluvaraa, mutta aikaa ei ole kuitenkaan rajattomasti. Jeanette tietää Staasin pystyvän laskemaan yksi ynnä yksi ja paljastamaan hänen uskottomuutensa. Kysymys kuuluukin, ymmärtääkö Staas, kuinka paljon vaikeneminen hyödyttää häntä itseään.

LAURENT, KILTAMESTARI

Jeanetten isä on arvostettu ja hyvämaineinen, mutta osaa myös kätkeä karkeaa toimintaa kohteliaiden puheidensa taakse. Jeanette ihailee isäänsä, mutta pelkää myös, mitä voi tapahtua, jos käy ilmi, ettei Willem ole hänen kantamansa lapsen isä.

VAPAUTTA RAKASTAVA WILLEM VAN KAMPENHOUT

Jeanette pitää miehestään, mutta toivoisi tämän muistuttavan enemmän hänen isäänsä. Willem on hurmaava, paljon lukenut ja matkustanut, mutta kauppahuoneen pitämiseen vaadittava armottomuus hänestä puuttuu. Nyt hänen on kuitenkin aika ryhdistäytyä.

STAAS, KROUVINPITÄJÄ

Staas on hyvä kätyri. Jeanette ei kuitenkaan näe uskollisessa krouvinpitäjässä mitään muita mahdollisuuksia. Hän on hyvä noudattamaan sääntöjä ja murskaamaan velallisten sormia, mutta ei juuri kykene muodostamaan itsenäistä ajatusta. Jeanette ja Staas eivät päätyneet viettämään yhteistä yötä tunteiden tai molemminpuolisen arvostuksen vaan silkan yksinäisyyden vuoksi.

ROSVORITARI KONRAD VON RANSBACH

Jeanette on kuullut, että Staas on ystävystynyt nuoren rosvoritari Konradin kanssa. Hän pelkää, että Staas aikoo käyttää ritaria Laurentin perinnön kaappaamiseen.

LASKELMOIVA BERNARD DE CHAUMONT

Bernard on arvostettu ritari, jota pidetään kunnianhimoisena miehenä. Jeanette on kuullut, että Laurent on tavannut Bernardin keskustellakseen liikeasioista.

Jacques, Liègen piispa

– HYVÄNTAHTOINEN, JUMALAAPELKÄÄVÄ JA TEESKENTELEVÄ

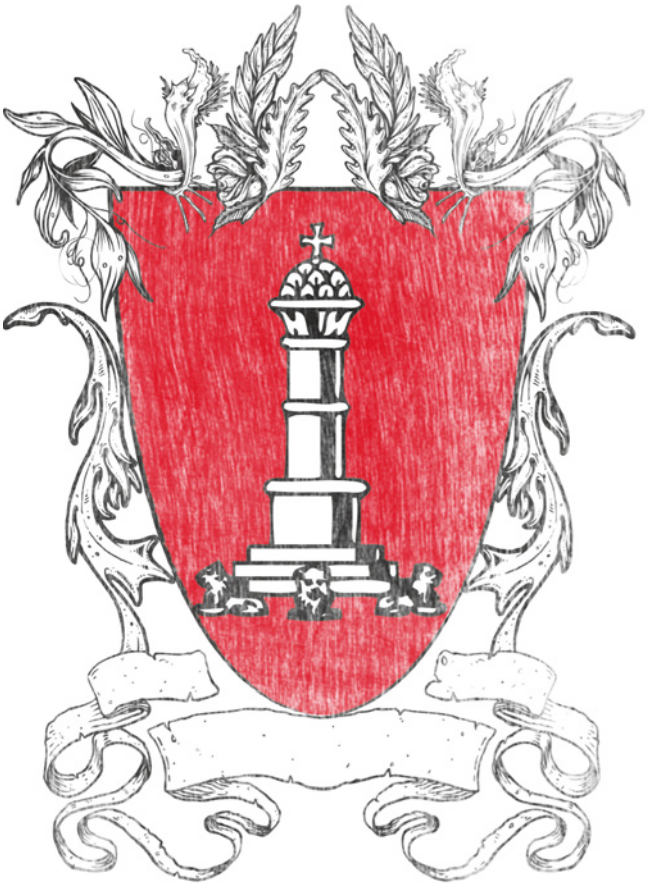

Rosa lauloi, ja muu maailma haihtui pois. Laulu oli murheellinen tarina rakastavaisista, jotka eivät koskaan saaneet toisiaan. Jacques kuvitteli Herran enkelien laulavan samalla tavalla. Hän huomasi ajattelevansa mitä synnillisimpiä ajatuksia. Hän ei voinut saada kyllikseen tytön kasvoista eikä voinut lakata ihastelemasta tytön lantion liikkeitä tämän hameen alla. Laulu päättyi, ja Jacques palasi takaisin nykyhetkeen. Hän istui olutteltassa parhaiden ystäviensä Étiennen ja Bernardin kanssa. He olivat tunteneet Rosan vain viikon ajan, mutta aika tuntui paljon pidemmältä. ”Hän osaa tosiaan laulaa,” Jacques huudahti. ”Niin, näytitte molemmat aivan hurmaantuneilta” Bernard sanoi hymyillen ja jatkoi: ”Toivottavasti pystyt keskittymään paremmin turnajaiskentällä, Étienne.” Nuorten ritarien oli määrä kohdata toisensa seuraavan päivän finaalissa. Étienne vastasi hymyillen: ”Saat toki ottaa vastaan kaiken avun, minkä tarvitset. Mutta ei puhuta turnajaisista! Eikö olekin hieman sopimatonta, että papiksi vihitty ystävämme on niin ihastunut laulajattareen?” Hän katsoi Jacquesia, joka punastui helakasti ja saattoi vain änkyttää ”Minä vain…” Ja yhtäkkiä Rosa tuli heidän luokseen. ”Te kaksi konnaa, jättäkää Jacques rauhaan.” Rosa antoi kätensä levätä papin olkapäällä. ”Emmepä olisi ikinä uskoneet,” Étienne ja Bernard huudahtivat kuorossa. Kaikki neljä nauroivat.

Kymmenen vuotta myöhemmin Jacques on yhä kirkonmies. Hänestä on tullut terävän älynsä ja kaunopuheisuutensa avulla Liègen piispa. Laulajatar oli paikallinen

maalaistyttö nimeltä Rosa, josta vähäksi aikaa tuli ystävysten elämän keskipiste. Jacques ei kuitenkaan ollut ainoa, joka rakastui häneen, ja tyttö tuli lopulta erottaneeksi ystävät toisistaan.

Ajatukset pyörivät Jacquesin mielessä. Hän oli juuri puhunut itkevän Rosan kanssa, joka oli uskoutunut hänelle: Bernard oli vietellyt hänet ja jättänyt hänet sitten yksin ja sydän murtuneena. Rosa oli tunnustanut syntinsä ja Jacques oli neuvonut häntä synnin sovittamisessa kaikkien sääntöjen mukaisesti. Kaikkein mieluiten hän olisi kuitenkin painanut tytön syliinsä ja lohduttanut tätä. Hän oli hämmentyneempi kuin koskaan aikaisemmin ja kaipasi myös jotakuta, jolle puhua. Nyt hän istui Étiennen teltassa. Étienne oli antanut Jacquesin ymmärtää, että hänelläkin oli tunteita tyttöä kohtaan. Halusiko Jacques uskoutua miehelle, joka tavallaan oli hänen kilpailijansa? Kuinkahan Étienne reagoisi? Hetken aikaa Jacques toivoi, että Étienne kostaisi vahingoittamalla Bernardia, mikä oli sekä synnillinen että häpeällinen ajatus. Étienne katsoi Jacquesia tarkasti. "Mitä on tapahtunut, Jacques? Olet kuin aaveen nähnyt." Hetken aikaa Jacques ajatteli, että olisi parasta pyytää anteeksi ja lähteä pois. Mutta oli jo liian myöhäistä. "Se koskee Bernardia. Hän on vietellyt Rosan..."

Jacques ei koskaan ehtinyt kertoa omista tunteistaan Rosaa kohtaan. Étienne oli raivostunut Bernardin teosta, ja yhteenotto seurasi myöhemmin iltapäivällä. Ritarien oli joka tapauksessa määrä kohdata toisensa turnajaispaikalla. Siellä Étienne oli lävistänyt Bernardin hevosen peitsellään, mikä oli paitsi hyvin vaarallista myös ennen kaikkea kunniaton teko. Bernard jäi eloon, Étienne menetti perintönsä ja Rosa lähti pois. Jacques ei koskaan unohtanut Rosaa, ja kun hän kuuli äskettäin, että Rosa on palannut Flanderiin, heräsivät vanhat tunteet eloon.

Jalosukuinen ritari Louis de Neuville istui Jacquesin edessä ja vääntelehti vaivautuneena. Jacques piteli kädessään pergamenttia, joka syöksisi Louisin kirkonkiroukseen, jos se lähetettäisiin paaville. "Toivon sinun ymmärtävän tekosi vakavuuden. Löit miehen maahan Herran huoneessa, ja se on raskas synti riippumatta siitä, kumpi veti aseen esille ensin." Louisin vastalauseet olivat vaienneet, ja tavallisesti niin korskea ritari istui vaiti pöydän ääressä. "Kirkonkirouksen välttämiseksi tarvitaan suuri katumustyö. Ristiretki." Jacques näki sanojensa vaikuttavan juuri niin kuin hän oli tarkoittanutkin. "Jätän nyt kirjeen toistaiseksi laatikkooni. Sillä välin sinun on osoitettava katumuksesi..." Louis kohtasi nyt ensi kertaa Jacquesin katseen ja nyökkäsi toiveikkaana. Jacques jatkoi: "Flanderiin on äskettäin saapunut näyttelijäjoukko. Heidän mukanaan kulkee nainen nimeltä Rosa. Hän myy ruumistaan rahasta. Toivon, että voit auttaa tuota syntistä pelastumaan suostuttelemalla hänet luopumaan elämäntavastaan. Ehkäpä hän voisi vetäytyä luostariin sovittamaan syntejään." Ritari katsoi Jacquesia epäilevästi, mutta vastasi kuitenkin: "Teen sen mitä pyydät."

Rosan palattua Flanderiin Jacques sai selville, ettei hän ollut pelkkä näyttelijä. Ajatus Rosasta toisen miehen sylissä särkee Jacquesin sydäntä. Hän ei voi itse etsiä naista käsiinsä, sillä hän pelkää, ettei pysty hallitsemaan tunteitaan. Hän ei tiedä mitä tehdä, jos onnistuu suostuttelemaan Rosan luopumaan nykyisestä elämäntavastaan. Jacques tietää monien kirkonmiesten pitävän rakastajattaria, mutta hänen mielestään se on periaatteellisista syistä väärin. Jacquesin tavattua Louisin on hänen vanha ystävänsä Étienne pannut Rosan näyttelijätoverit häpeäpaaluun. Samaan aikaan Bernard on ilmaantunut turnajaisiin. Jacques tuntee, ettei enää hallitse tilannetta.

JALOSUKUINEN LOUIS DE NEUVILLE

Jacques on lähettänyt röyhkeän ja hillittömän ritarin Rosan luo puhumaan hyveellisen elämän puolesta. Louis ei ole vielä palannut, ja Jacques pelkää panneensa pukin kaalimaan vartijaksi. Piispalla on kuitenkin edelleen mahdollisuus uhata ritaria kirkonkirouksella.

LASKELMOIVA BERNARD DE CHAUMONT

Bernardilla oli jo heidän ollessaan ystäviä ärsyttävä tarve korostaa itseään toisten kustannuksella. Jacques ei lainkaan epäile, etteikö juuri tämä piirre saanut ritaria viettelemään Rosan. Huhu kertoo Bernardin muuttuneen, ja Jacques on jälleen kerran tuntenut huonoa omaatuntoa siitä, että aiheutti turnajaispaikalla sattuneen välikohtauksen.

ROSA, KURTISAANI

Rosa on yhä ainoa nainen, joka voisi johdattaa Jacquesin syntiin. Hän tuntee naista kohtaan ruumiillista vetoa, jonka olemassaoloa hänen on vaikea tunnustaa.

ÉTIENNE, VARTIOPÄÄLLIKKÖ

Étienne ei voinut jatkaa ritarina menetettyään sekä perintönsä että kunniansa. Jacques auttoi häntä selviytymään alun vaikeasta ajasta ja auttoi häntä saamaan työtä kreivin vartiokaartista, jonka päällikkö hän nykyään on. Étienne on katkera mies, joka ei löydä mitään iloa Jumalan luomakunnasta.

LAURENT, KILTAMESTARI

Laurent lahjoitti aikanaan huomattavan summan rahaa Liègen katedraalin kunnostukseen. Jacques ei mielellään myönnä sitä, mutta hän on toimeliaalle kiltamestarille suuren palveluksen velkaa.

Pelaaja 5

Laskelmoiva Bernard de Chaumont

– ANALYYTTINEN, ITSEÄÄN KOROSTAVA JA KIIVASLUONTOINEN

Rosa lauloi murheellista laulua rakastavaisista, jotka eivät koskaan saaneet toisiaan. Bernard istui olutteltassa ystäviensä pappi Jacquesin ja Étiennen kanssa. Étienne oli ritari ja osallistui samoihin turnajaisiin kuin hän itsekin. Hänen molemmat ystävänsä olivat selvästikin aivan laulajattaren lumoissa. Bernardinkin miestä hän oli kaunis, mutta nainen ei ollut sekoittanut hänen päätään samalla tavalla kuin toisten. He olivat tunteneet Rosan vain viikon. ”Hän osaa tosiaan laulaa,” Jacques huudahti. ”Niin, näytitte molemmat aivan hurmaantuneilta” Bernard sanoi hymyillen ja jatkoi: ”Toivottavasti pystyt keskittymään paremmin turnajaiskentällä, Étienne.” Nuorten ystävien oli määrä kohdata toisensa seuraavan päivän finaalissa. Étienne vastasi hymyillen: ”Saat toki ottaa vastaan kaiken avun, minkä tarvitset. Mutta ei puhuta turnajaisista! Eikö olekin hieman sopimatonta, että papiksi vihitty ystävämme on niin ihastunut laulajattareen?” Hän katsoi Jacquesia, joka punastui helakasti ja saattoi vain änkyttää ”Minä vain…” Ja yhtäkkiä Rosa tuli heidän luokseen. ”Te kaksi konnaa, jättäkää Jacques rauhaan.” Rosa antoi kätensä levätä papin olkapäällä. ”Emmepä olisi ikinä uskoneet,” Étienne ja Bernard huudahtivat kuorossa. Kaikki neljä nauroivat.

Bernard oli 21-vuotias, kun hän ja hänen ystävänsä tapasivat Rosan, tytön, jolla oli ihmeellinen lauluääni. Étienne ja Jacques olivat selvästikin rakastuneet tyttöön, mutta Bernhardin silmissä hän oli vain haluttava. Halu korostaa itseään sai hänet

viettelemään tytön.

Bernard istui sängyllä ja nyöritti saappaitaan. Hän kuuli Rosan liikkuva takanaan. Hän oli oikeastaan toivonut ehtivänsä pois ennen kuin tyttö heräisi, mutta oli nukkunut hieman liian pitkään. Tilanne saattaisi käydä kiusalliseksi, mutta olihan toisaalta kohtuullista, että Bernard saisi selittää pari asiaa tuolle hullaantuneelle tytölle. Tyttö kysyikin juuri, minne Bernard oli matkalla. "Palaan takaisin turnajaispaikalle. Minulla on iltapäivällä tärkeä ottelu. Tiedäthän, että kohtaan Étiennen finaalissa." Lyhyen tauon jälkeen hän jatkoi: "Turnajaisten jälkeen emme enää tapaa." Bernard saattoi nähdä pettymyksen tytön kasvoilla ja huomasi pienen omantunnon piston, ennen kuin ärtymys otti hänessä vallan: "Kuulehan, tyttökulta. Mitä oikein kuvittelit? Minä olen jalosukuinen ritari ja sinä olet pelkkä laulajatyttö." Bernard saattoi nähdä kyynelten kihoavan Rosan silmiin, ja tyttö alkoi puhua tukahtuneella äänellä: "Mutta sinähän lupasit minulle ..." Bernard oli kyllästynyt tilanteeseen ja keskeytti hänet: "On parasta, että opit tämän heti. Miestä ei pidä panna aamulla tilille sellaisesta, mitä hän illalla on juovuspäissään luvannut." Näin sanoen hän lähti huoneesta.

Siitä on nyt kymmenen vuotta, kun viha erotti kolme ystävää toisistaan. Étienne oli saanut selville, että Bernard oli vietellyt Rosan, ja oli raivoissaan tappanut Bernardin hevosen, kun he kohtasivat turnajaiskentällä. Étienne menetti välikohtauksen vuoksi perintöoikeutensa. Bernard lähti Flanderista ja kiersi turnajaisista toiseen, kunnes hän lopulta päätti sovittaa tekonsa Pyhällä Maalla.

Bernard polvistui Pyhän Haudan äärellä pieni puinen risti kädessään. Pyhän Haudan kirkossa oli hyvin hiljaista. "Meidän Herramme. Tie Jerusalemiin on ollut pitkä ja vaarallinen, sillä sinun kaupunkisi on yhä vääräuskoisten käsissä. Olen tunnustanut edessäsi lukemattomat syntini. Anna minulle anteeksi ylimielisyyteni, kiivas luontoni ja kunnianhimoisuuteni. Anna minulle merkki sinun tahdostasi, ja minä toteutan sen." Bernard ei tiennyt, odottiko hän kirkossa puoli tuntia vai kokonaisen tunnin. Kirkossa oli edelleen hiljaista, eikä Jumala antanut hänelle minkäänlaista merkkiä. Hän kuuli askeleita, ja tummaihoinen käsi kosketti hänen olkapäätään. "Meidän on lähdettävä. Jollei Allah ole vielä antanut vastaustaan, ei hän tule sitä antamaankaan." Bernard katsoi saraseeniopastaan silmät vihaa hehkuen. "Olen palkannut sinut tuomaan minut tänne ehjänä, en antamaan neuvoja uskonasioissa! Mitäpä vääräuskoinen edes Meidän Herramme Jeesuksen tahdosta tietäisi?" Bernard nousi hitaasti seisomaan ja katsoi ristiä, jonka hän itse oli veistänyt matkansa alussa.

Bernard on aina ollut älykäs ja kunnianhimoinen, mutta joessa on virrannut paljon vettä sen jälkeen kun hän vietteli kauniin Rosan. Hänen vierailunsa Jerusalemissa oli lyhyt, mutta täytti tarkoituksensa. Hän uskoo vilpittömästi sovittaneensa synnin, jonka hän teki kymmenen vuotta sitten. Bernard uskottelee itselleen olevansa aivan eri ihminen kuin se röyhkeä ja petollinen poika, joka hän oli kymmenen vuotta sitten. Totuus kuitenkin on, että hän yhä vieläkin voi ryhtyä harkitsemattomiin tekoihin.

Staas, Laurentin uskollinen apuri, johdatti Bernardin kamariin. Kiltamestari puoliksi istui, puoliksi makasi tuolissaan suuren tammipuisen kirjoituspöydän takana. Staas kumarsi ja viittilöi ritarin suuntaan. "Bernard de Chaumont, herrani." Staas meni ulos ja lukitsi oven perässään. Laurent osoitti kädellään tyhjää tuolia. "Kauanko siitä on, kun viimeksi tapasimme, herra de Chaumont? Tuskin kymmenen vuotta?" Bernard nyökkäsi. "Niin, olen palannut turnajaisiin ja ostamaan takaisin palan maata, jonka isäni antoi siirtyä Teidän haltuunne." Laurent hymyili. "Mitä minä voittaisin myymällä sen maatilkun? Se on hedelmällistä maata, joka sopii hyvin sekä ohranviljelyyn että lampaiden laidunmaaksi." Bernard otti esiin asiakirjan. "Alkuperäinen hinta sekä puolikas päälle. Lisäksi vielä erinomainen osto-oikeus kaikkiin tuotteisiin, joita maapalalla on tuotettu. Olen ottanut vapauden valmistella sopimuksen jo etukäteen." Laurent luki kauppakirjan huolellisesti ja näytti tyytyväiseltä. Syntyi hyvin pitkä tauko, jonka jälkeen Laurent sanoi: "Kuulkaahan, Bernard. Te olette mies, jolla on hyvä arvostelukyky, olette oikeudenmukainen, karaistunut ja pidätte periaatteistanne kiinni. Samoin huomaan teidän olevan kunnianhimoinen ja peräänantamaton. Taistelette katkeraan loppuun saakka. Pohdiskelen monia asioita

nyt, kun elämäni lähenee loppuaan. Eräs asia on, että tarvitsen kunnollisen perijän." Bernard näytti epäilevältä. "Mitä siis ehdotatte?" Laurent hymyili laimeasti. "Olen kuolemansairas ja toivon, että kykenevä mies jatkaa liikehuonettani. Miettikää sanojani, niin minä mietin maan myymistä takaisin."

Bernard on palannut Flanderiin kahdesta syystä. Ensinnäkin hän tahtoo osallistua kreivi Philippen suuriin turnajaisiin. Toiseksi hän haluaa ostaa takaisin palan maata, jonka hänen isänsä oli ajattelemattomasti pantannut. Laurentin vihjailut ovat saaneet Bernardin mietteliääksi. Bernard ei oikeastaan haluaisi ryhtyä kauppiaaksi, mutta sellaisen aseman suoma valta ja kunnioitus kiinnostavat häntä.

ÉTIENNE, VARTIOKAARTIN PÄÄLLIKKÖ

Bernard ja Étienne olivat kerran ystäviä, nyt he ovat verivihollisia. Bernard muistaa hyvin, kuinka Étienne surmasi hänen hevosensa. Bernard on sovittanut osuutensa tapahtumissa. Onkohan Étienne tehnyt samoin?

JACQUES, LIÈGEN PIISPA

Kymmenen vuotta sitten Jacques oli mitätön pappi. Nyt hän on arvatenkin yhä mitätön piispa. Bernardilla ei ole hänen kanssaan mitään tekemistä.

ROSA, KURTISAANI

Bernard ei ole koskaan ymmärtänyt, mistä niissä kaikissa balladeissa oikein oli kyse. Rosa oli sievä ja hänellä oli pehmeä ääni, mutta sellaisia ovat monet muutkin naiset. Bernard ei ole koskaan voinut ymmärtää, miksi sekä Étienne että Jacques sekosivat hänestä sillä tavalla.

LAURENT, KILTAMESTARI

Laurent on samanaikaisesti sekä kunnioitettu että pelätty. Ne ovat tunteita, joita Bernard ymmärtää. Hänelle on esitetty tarjous, jota hänen on tarkoin harkittava.

STAAS, KROUVINPITÄJÄ

Laurentin oikea käsi on uskollinen, raaka ja tehokas kätyri. Bernard ei välitä ihmisistä, jotka eivät kykene muodostamaan itsenäistä ajatusta, ja Staas on sellaisen miehen perikuva. Bernard on huomannut, että Staas aistii hänen vastenmielisyytensä.

Éloïse, kreivin tytär

– ROMANTTINEN, VIEHKEÄ JA EPÄREALISTINEN

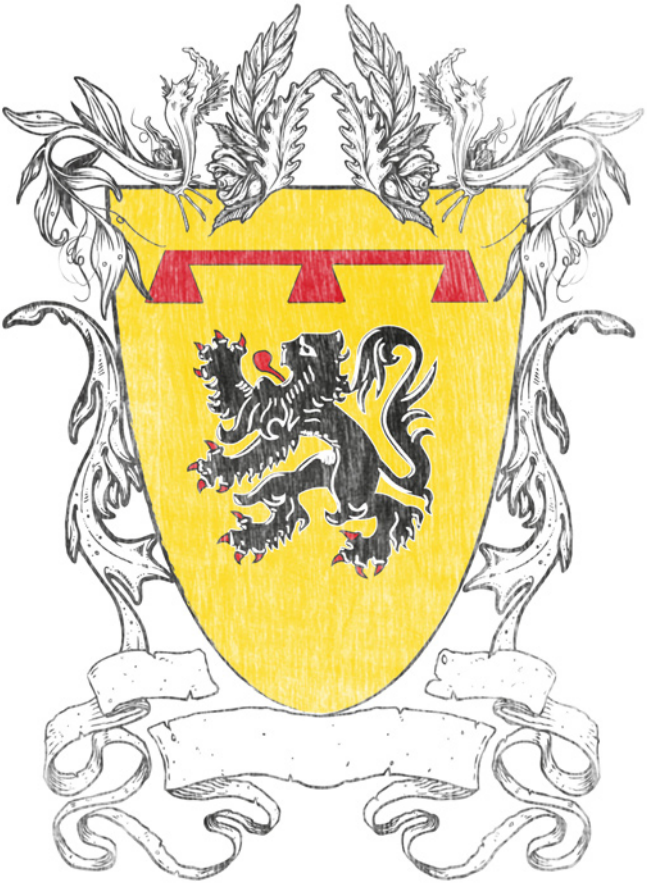

Pappi oli jakamassa ehtoollista ja oli ehtinyt Éloïsen kohdalle. ”Tämä on Jeesuksen Kristuksen ruumis. Tämä on Jeesuksen Kristuksen veri.” Éloïse katsoi alttaria. Hänet vihittäisiin pain avioliittoon, ja luultavasti juuri täällä, mutta hän ei tuntenut olevansa valmis siihen. Yhtäkkiä kirkossa kaikui tuttu ääni. Louis de Neuville. ”Nyt muistan sinut. Mitä kasvoihin tulee, on sinun muistamisesi sinulle kunniaksi, mutta samaa ei voi sanoa sisarestasi. Hän tuli itse kamariini. Ja mitä isääsi tulee, maksoin hänelle aiheuttamastani vahingosta.” Röyhkeä Louis oli selvästikin joutunut suukopuun toisen ritarin kanssa, joka nyt raivostui silmittömästi. ”Eikö sinulla ole lainkaan häpyä, senkin kurja koira!” Louis astui sopivasti sivuun samalla, kun hänen nyrkkinsä osui toisen ritarin kasvoihin. Éloïse huomasi yhtäkkiä, että Louisin käteen oli ilmestynyt tikari. Hän pisti vastustajaansa, joka vaipui kasaan. Se oli pelkkä lihashaava, mutta veri virtasi kirkon lattialle. Kirkossa oli kuolemanhiljaista. Kaikki tuijottivat Louisia, joka heitti tikarin lattialle ja asteli nopeasti pois kirkosta. Hän huomasi Éloïsen, joka katsoi häntä kauhuissaan. Éloïse toivoi kaikesta sydämestään, että isä valitsisi hänelle aviomiehen, josta hän voisi pitää, eikä ainakaan Louis de Neuvillen kaltaista roistoa.

Éloïse on Flanderin mahtavan kreivi Philippen ainoa lapsi. Vaikka hänellä ei koskaan ole ollut syytä epäillä isänsä rakkautta, Éloïse ei ole sulkenut silmiään todellisuu-

delta. Hän on naimaiässä. Avioliitto tullaan solmimaan suvun etuja ajatellen. Éloïse toivoo kaikesta sydämestään, että isä valitsisi hänelle ylevän ja ritarillisen miehen.

Éloïsen isä, kreivi Philippe oli kutsunut hänet luokseen, eikä hän saanut myöhästyä. Hän ei kuitenkaan malttanut olla pysähtymättä ikkunan ääreen. Linnut lauloivat iloisesti, ja Éloïse hymyili. Hän oli juuri kuullut isänsä vasallin, Willem van Kampenhoutin olevan palaamassa kreivikuntaan. Éloïse tunsi aina lämmön vatsanpohjassaan, kun Willem katsoi häntä. Éloïse jatkoi eteenpäin ja koputti pian isänsä kamarin oveen. Hän niiasi, ja kreivi ohjasi hänet istumaan pehmustetulle tuolille asettuen itse istumaan tätä vastapäätä. ”Tyttäreni, kuinka paljon muistutatkaan kaunista äitiäsi.” Éloïse oli vieläkin kauniimpi, mutta vertaus teki tehtävänsä ja nosti punan tyttären kasvoille. Kreivi madalsi ääntään, joka oli saanut kovan ja päättäväisen sävyn. ”Olen päättänyt järjestää suuret turnajaiset. Olet nyt 18, ja meidän on löydettävä sinulle aviomies. Eräs osallistujista, Gaston de Lanzac, on loistava naimakauppa. Hän on vahva ja ehdoton. Mies, joka osaa hallita.” Éloïse nousi seisomaan ja niiasi uudelleen. ”Jos niin haluatte, isä.” Philippe huomasi, että tyttären kasvot olivat muuttuneet kalmankalpeiksi.

Éloïse on jo kauan ihaillut Willemiä. Valitettavasti hänet naitettiin pari vuotta sitten Jeanettelle, Éloïsen isän aviottoman velipuolen kiltamestari Laurentin tyttärelle. Avioliitto ei kuitenkaan ole tehnyt miehestä Éloïsen silmissä vähemmän puoleensavetävää, varsinkaan nyt, kun Philippe on paljastanut aikeensa naittaa Éloïse Gastonille.

Éloïse oli pettynyt huomatessaan, ettei Willem ollut tullut ritarisaliin. Mies oli pahoitellut poisjääntiään ja sanonut matkan Flanderiin olleen pitkä ja vaikea. Se ei kuitenkaan estänyt Éloïsea nauttimasta juhlasta täysin siemauksin. Ritarisali oli hänen oma turnajaiskenttänsä. Hän kulki salin halki, paistatteli kohteliaisuuksissa ja kävi leikillisiä keskusteluita. Éloïse huomasi myös ritarin, joka seisoi syrjässä ja näytti hieman eksyneeltä. Miehen kilvessä oli musta susi. Hän käveli miehen eteen ja ojensi kätensä. Mies kumartui suutelemaan hänen kättään. Sitten Éloïse katsoi miestä silmiin. ”Teidän vaakunamerkkinne on jokseenkin epätavallinen valinta. Susi ei ole tunnettu rohkeudestaan eikä juuri voimistaankaan. Oletteko perineet kilpenne joltakulta kovaonniselta esi-isältänne?” Konrad hymyili. ”En esi-isältä. Sain sen jäähyväislahjaksi ystävältäni. Susi ei kenties ole kuulu rohkeudestaan, mutta sen uskollisuus ja luotettavuus ovat vertaansa vailla. Nimeni on Konrad von Ransbach.” Éloïse hymyili ja työnsi kätensä Konradin kainaloon. ”Rosvoritari? Oletteko tulleet ryöstämään isäni rahakirstun ja ottamaan ehkä myös jonkun piioista mukaanne?” Konrad nauroi. Hänen naurunsa oli tarttuvaa ja se miellytti Éloïsea. ”Kultaa saatan voittaa turnajaisissa, enkä tyydy sisäpiikoihin.” He olivat tulleet ritarisalin ulkopuolelle ja olivat nyt aivan kahden. Éloïse päästi irti Konradin käsivarresta ja asettui tämän eteen. ”Tyytyisittekö kreivin tyttäreen?”

Éloïse on aikonut tehdä velvollisuutensa ja mennä naimisiin Philippen valitseman miehen kanssa. Hän toivoo voivansa välttää väistämätöntä kohtaloaan niin pitkään kuin mahdollista, jotta voisi kokea romanssin ja löytää onnen, vaikka se olisi lyhytaikainen. Hänen on vaikea valita kahden ritarin, Konradin ja Willemin väliltä. Hän ei ole uskaltanut panna kunniaansa kokonaan peliin, sillä hän pelkää isänsä reaktiota. Siksi hänen kohtaamisensa Konradin kanssa päättyi vain suudelmaan ja onnentoivotukseen turnajaisissa. Saksalainen ritari on monella tavoin juuri sitä, mitä Éloïse toivoo. Hän ei silti ole kokonaan luopunut Willemistäkään.

ROSVORITARI KONRAD VON RANSBACH

Éloïse kuvittelee Konradin elämän rosvoritarina merkitsevän kammottavia kaksintaisteluita ja hurjia pakomatkoja halki keisarin metsien. Konrad on hänen silmissään salaperäinen ja romanttinen muukalainen, joka voi hetkeksi pelastaa hänet ankeasta todellisuudesta.

VAPAUTTA RAKASTAVA WILLEM VON KAMPENHOUT

Ylevä Willem on aina kiehtonut Éloïsea. Hän on maailmanmies, joka on sekä lukenut että matkustanut paljon. Valitettavasti hän on jo naimisissa, mutta se ei Éloïsen silmissä välttämättä ole este.

PHILIPPE, FLANDERIN KREIVI

Philippe on kantanut vastuuta ja tehnyt päätöksiä koko elämänsä ajan. Éloïse ei kuitenkaan enää usko, että isä valitsisi hänelle oikeanlaisen miehen. Hän aikoo hidastaa isänsä suunnitelmia parhaansa mukaan, muttei uskalla vastustaa tätä avoimesti.

BLANCHE, KREIVIN SISAR

Éloïsen täti on kova ja käytännöllinen nainen. Éloïse ei juurikaan välitä hänestä ja uskoo tunteen olevan molemminpuolinen. Blanche on jäänyt leskeksi ja hänen oletetaan löytävän uusi aviomies.

HYVEELLINEN GASTON DE LANZAC

Tämä on ritari, jonka Philippe on valinnut Éloïselle. Hän noudattaa tunnontarkasti sääntöjä ja pyrkii elämään ritarihyveiden mukaisesti. Éloïsen mielestä mies on uskomattoman ikävä eikä lainkaan kiinnostava.

JALOSUKUINEN LOUIS DE NEUVILLE

Éloïsella ei ole mitään hyvää sanottavaa Louisista. Hän on röyhkeä roisto, josta Éloïse toivoo voivansa pysyä mahdollisimman kaukana.

JEANETTE, KILTAMESTARIN TYTÄR

Éloïse ei voi olla kadehtimatta Jeanettea. Éloïse on toki kauniimpi ja parempaa sukua kuin hän, mutta Jeanettella on jotain, mitä Éloïse tahtoisi itselleen: Willem.

Staas, krouvinpitäjä

– USKOLLINEN, VELVOLLISUUDENTUNTOINEN JA RAAKA

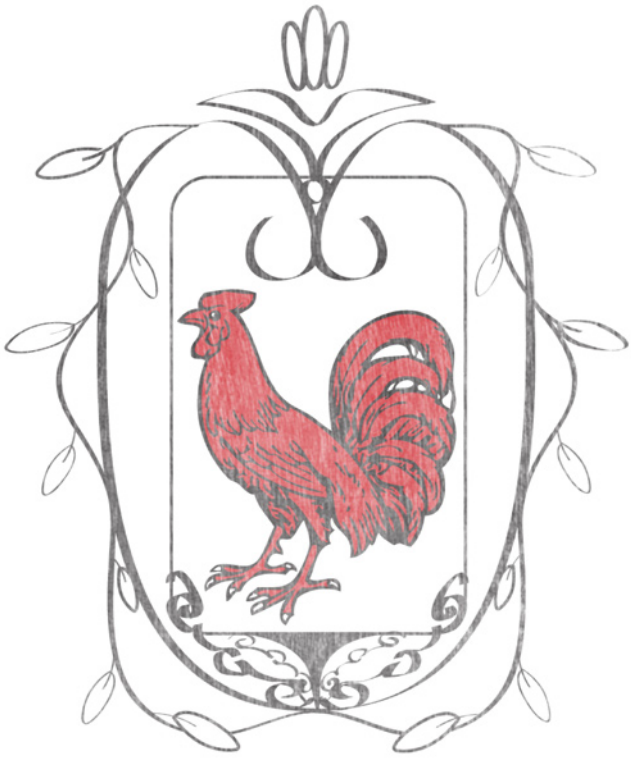

Staas otti kauniisti lasitetun kannun käteensä ja piti sitä mielenosoituksellisesti ojennetussa kädessään. ”Mikä tässä on niin vaikeaa ymmärtää, kippomaakari? Kilta ei tahdo sinun enää tuottavan tällaisia kannuja.” Kannu putosi lattialle ja hajosi tuhansiksi sirpaleiksi. Savenvalaja, pieni ja pyöreä noin nelikymmenvuotias mies uhkui raivoa. ”Sinä tarkoitat, ettei Laurent halua minun myyvän tällaisia kannuja, sillä hän on juuri saanut suurehkon erän samanlaista keramiikkaa.” Staas astui uhkaavasti askeleen eteenpäin. ”Sinuna pitäisin tuollaiset pahantahtoiset väitteet omana tietonani. Asia on niin, että kannusi ovat huonoa laatua. Kilta ei halua tulla tunnetuksi sellaisista.” Staasin suureksi yllätykseksi savenvalaja jatkoi uhmakkaasti. ”Jos niin on, niin eroan killasta. Ja nyt ulos liikkeestäni, Laurentin kätyri!” Staas hymyili leveästi savenvalajalle. ”No, jos niin haluat.” Savenvalaja päästi helpotuksen huokauksen. Staas meni ovelle … ja telkesi sen raskaalla tuolilla.

Kerran Staas oli vain nälkää näkevä varas. Hän jäi kiinni yrittäessään murtautua eräänä myöhäisenä iltana kiltamestari Laurentin liikkeeseen. Staas uskoi Laurentin luovuttavan hänet kreivin miehille, mutta sen sijaan Laurent antoikin hänelle puhtaat vaatteet, katon pään päälle ja työtä kauppahuoneessaan. Staas sai vastuulleen hoitaa asioita, jollaisiin Laurentin asemassa oleva mies ei voinut avoimesti osallistua. Pian selvisi, että Staasilla oli luontaisia kykyjä työhön, joka piti sisällään kovakätistä suostuttelua, tulipalojen sytyttämistä ja yleistä väkivaltaa.

”Minä kuolen pian, Staas.” Laurentin sanat olivat kuin isku vasten kasvoja. Staas oli juuri aikeissa sanoa jotain, mutta hänen herransa ehti ensin. ”Minä alan olla vanha mies, emmekä me voi itse valita kuolinhetkeämme, olipa meillä maallista mammonaa kuinka paljon tahansa. Haluan puhua kanssasi perinnöstäni, vanha ystävä.”

Laurent sai yskänkohtauksen. Staas ei ollut milloinkaan ajatellut mahdollisuutta, että Laurent kuolisi jonain päivänä, ja hän alkoi ensimmäistä kertaa pitkiin aikoihin miettiä, mitä tulevaisuus toisi tullessaan. ”En ole tyytyväinen perillisiini.” Laurent huokaisi. ”Tyttäreni on liian keskittynyt pääsemään eteenpäin, liian kunnianhimoinen ja unelmoiva. Se saattaa olla minun syytäni.” Staas toivoi, ettei Laurent ollut huomannut hänen sävähtävän, kun Jeanette mainittiin. Laurent jatkoi. ”Ja hänen miehensä on kelvoton tyhjäntoimittaja. Aateluus ei merkitse kaikkea, Staas. Willem on tuhlari, joka syytää rahani maailmalle.” Staas ei osannut aavistaa, mihin Laurent pyrki. ”Turnajaiset eivät voisi sattua parempaan aikaan. En aio jättää elämäntyötäni arvottomille. Auta minua löytämään oikeanlainen perillinen.” Staas nyökkäsi. ”Sano, mitä minun on tehtävä.”

Staas omistaa nykyään Punainen kukko -nimisen krouvin, joka on rakennettu Laurentilta lainatuilla rahoilla. On kuitenkin yleisessä tiedossa, että krouvinpitäjä on Laurentin miehiä, ja asema on Staasille hyödyllinen. Hän ei kuitenkaan ole tyhmä, vaan tietää, olevansa vain pelätty, ei kunnioitettu. Laurentin kuolema voi muuttaa kaiken. Vallanvaihtotilanteissa syntyy uhreja. Mitä Staas olisi ilman Laurentia, paitsi velkaantunut krouvinpitäjä?

Staas oli tarkkaillut tilannetta koko illan. Nuori ritari, joka oli sanonut nimekseen Konrad, oli kutsuttu pelipöydän ääreen, ja pöydän tavanomaiset pelurit olivat toimineet, kuten heidän oli yleensäkin tapana. Ritari oli jo päissään ja häviöllä, ja väärät nopat oli otettu käyttöön. Staas saattoi nähdä omalta paikaltaan baaritiskin takaa, mitä oli tapahtumassa. Konrad oli juuri pannut panokseksi turnajaisvarustuksensa, ja kaikki kolme vastustajaa hymyilivät toisilleen. Yksi heistä tarttui noppiin ja ravisti niitä. Konrad huomasi, että pelaaja vaihtoi nopat taitavasti. Konrad tarttui nopealla liikkeellä pelaajan käteen ja pakotti tämän avaamaan nyrkkinsä. ”Te olette pettäneet minua”, hän huusi, kun väärät nopat olivat paljastettuina pöydällä. Pelaajat nousivat seisomaan, ja yksi heistä sanoi uhkaavasti: ”Kukaan ei pakottanut sinua pelaamaan. Hävitty mikä hävitty” Konrad tavoitteli pöydällä olevia kolikoita, mutta yksi pelaajista veti esiin veitsen ja pakotti hänet perääntymään. ”Anna meille varusteesi, häviäjä. Olet yksin, päissäsi ja aseeton. Tunnusta häviösi, tai saat maistaa puukkoa.” Konrad hymyili surumielisesti. ”Hyvin huomioitu, huijari. Mutta aion käyttää varusteitani turnajaisissa, enkä omista mitään muuta tässä maailmassa. Susi ei voi menettää turkkiaan ja jatkaa elämäänsä.” Staas ei tiennyt, saivatko Konradin sanat, yllättäen ilmaantunut mahdollisuus vai hänen omatuntonsa hänet toimimaan. Hän siirtyi nopeasti huijarien taakse nuija kädessään. ”Hän ei myöskään ole yksin.” Hän iski yhtä pelaajista lujasti takaraivoon.

Laurent on paljastanut Staasille etsivänsä ahkeraa ja mieluiten rehellistä perijää. Kuten kuolevat yleensäkin, myös Laurent selvästi katuu joitain tekojaan. Laurentin mielestä helpoin ratkaisu ei ole jättää omaisuutta tyttärelleen Jeanettelle. Jacques, Liègen piispa, on hänelle palveluksen velkaa ja voi hoitaa muotoseikat. Staas on tähän saakka tunnollisesti hoitanut isäntänsä antamat tehtävät. Hän on ottanut yhteyttä ritariin nimeltä Bernard. Staas tietää myös Laurentin puhuneen Jeanetten kanssa ja antaneen hänelle ja hänen miehelleen Willemille viimeisen mahdollisuuden osoittaa arvonsa. Staas ei kuitenkaan tunne oloaan turvalliseksi sen enempää Willemin kuin Bernardinkaan suhteen. Hänen oma suosikkinsa on Konrad.

LAURENT, KILTAMESTARI

Edellisen kreivin aviottomana lapsena Laurent ei voinut odottaa suuria elämältään, mutta hänestä tuli kaupungin rikkain kauppias. Hän on kunnioitettu kiltamestari, joka kätkee rautanyrkkinsä hienoihin silkkikäsineisiin. Staas on kaikesta velkaa Laurentille ja tulee kaipaamaan herraansa tämän kuoleman jälkeen. Ensin hänen on kuitenkin varmistettava, että Laurent saa arvoisensa seuraajan, jolla on myös käyttöä Staasin kyvyille.

JEANETTE, KAUPPIAAN TYTÄR

Voiko yksi yö muuttaa kaiken? Staas ei ole oikeastaan koskaan piitannut Jeanettesta. Laurentin ainoa lapsi on aina ollut asemastaan ylpeä. Kunnianhimoisuudessa ei ole mitään pahaa, mutta Staasin mielestä Jeanette tavoittelee kuuta taivaalta. Hänen avioliittonsa ritari Willemin kanssa on onneton, ja Jeanette on usein vieraillut isänsä luona, kun Willem on kierrellyt monilla matkoillaan. Jeanetten vieraillessa isänsä luona viime kerralla neljä kuukautta sitten hän ja Staas päätyivät viettämään yön yhdessä. Staas on katunut sitä katkerasti. Yössä ei ollut mitään vikaa, mutta ruokkivaa kättä ei pitäisi purra. Onneksi Laurent ei ole huomannut mitään.

VAPAUTTA RAKASTAVA WILLEM VAN KAMPENHOUT

Joitakin vuosia sitten Laurent naittoi tyttärensä nuorelle ja lupaavalle, mutta köyhälle ritarille. Tähän saakka Willem on lähinnä loistanut poissaolollaan ja kyvyllään kuluttaa rahaa. Willem on kasvanut aivan eri maailmassa kuin Staas, ja saa hänet aina tuntemaan itsensä hyvin pieneksi.

LASKELMOIVA BERNARD DE CHAUMONT

Bernard on röyhkeä ja tyly ritari, josta Laurent harkitsee itselleen perijää. Vaikka Staas tutustuttikin miehet toisiinsa, hän ei juuri pidä Bernardista. Hänen vaistonsa sanoo Bernardin olevan uhka hänen tulevaisuudelleen.

ROSVORITARI KONRAD VON RANSBACH

Konrad ja Staas ovat olleet ystäviä siitä saakka, kun Staas pelasti Konradin kroovissaan. Nuorella ritarilla on paljastunut olevan synkkä menneisyys rosvoritarina. Staasista tuntuu siksi, että hän ja Konrad ymmärtävät toisiaan. Lisäksi Konrad vaikuttaa älykkäältä ja pystyvältä. Hän on yhä mukana turnajaisissakin, vaikka ensimmäiset kierrokset ovat jo takana. Staas on siksi ehdottanut, että Laurent tapaisi Konradin. Staasin käsityksen mukaan Konrad olisi täydellinen perijä.